

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 25 / III Legislatura / Tercer període

Divendres, 17 de març de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 24

Sessió Plenària núm. 25

SUMARI

Sessió plenària núm. 24

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Proposta de resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 3.2; 4.2 i 4; 8; 20.1, 2, 3, 4 i 5; 21.1 i 2; 27; 32.5; 35.1; 39.1; 41.2, 4 i 5; 42.1; 45; 46.2; 50.3; 54.1.f; 58.1; 59.1; 62; Annexos I i IX, de la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial (Punt únic de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President comunica a la Cambra la constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA (p. 1175).

Presentació : I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 1175).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 1177), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1178), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1179), I. Sra. Fabián (IC) (p. 1180) i I. Sr. Abelló (S) (p. 1181).

Votació (recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 3.2; 4.2 i 4; 8; 20.1; 3, 4 i 5; 21.1 i 2; 32.5; 41.4 i 5; 45; 46.2; 50.3; 58.1; 59.1 i els Annexos I i IX) : aprovat per 98 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 1183).

Votació (recurs d'inconstitucionalitat contra la resta d'articles) : aprovat per 80 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció (p. 1183).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia i quatre minuts.

Sessió plenària núm. 25

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del migdia i cinc minuts.

Propostes de resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley 39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales (Punt únic de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Sanclimens (CiU) intervé per una qüestió tècnica (p. 1184).

Presentació : I. Sr. Fuentes (IC) (p. 1184) i I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 1186).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 1187), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1188), I. Sr. Curto (P) (p. 1190) i I. Sr. Gibert (S) (p. 1191).

Votació (recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 124, 126, 127, 130.2 i Disposició Addicional Onzena) : aprovat per 75 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció (p. 1193).

Votació (recurs d'inconstitucionalitat contra els articles coincidents en les dues propostes) : aprovat per 76 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció (p. 1194).

Votació (recurs d'inconstitucionalitat contra els articles proposats pel G. p. de Convergència i Unió) : aprovat per 76 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció (p. 1194).

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 24

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de la Proposta de Resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 3.2; 4.2 i 4; 8; 20.1, 2, 3, 4 i 5; 21.1 i 2; 27; 32.5; 35.1; 39.1; 41.2, 4 i 5; 42.1; 45; 46.2; 50.3; 54.1.f); 58.1; 59.1; 62, Annexos I i IX, de la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia d'aquest Ple, i d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, es comunica la Constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA. La Mesa ha quedat constituïda de la següent manera : President, l'Illustre senyor Àngel Colom i Colom; Vice-president, l'Illustre senyor Esteve Orriols i Sendra, i Secretària, la Illustre senyora Maria Gràcia Bosch i Agustí.

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i votació de la Proposta de Resolució, presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Parlament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra els articles 3.2; 4.2 i 4; 8; 20.1, 2, 3, 4 i 5; 21.1 i 2; 27; 32.5; 35.1; 39.1; 41.2, 4 i 5; 42.1; 45; 46.2; 50.3; 54.1.f); 58.1; 59.1; 62, Annexos I i IX, de la Llei 38/1988, del 28 de desembre, de Demarcació i Planta Judicial. L'esmentada Proposta ha estat publicada en el *Butlletí* número 45, del proppassat dia 1. Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la Cambra, sobre el procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Pels proposants del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per tal de demanar-los que aquesta Cambra interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley de Demarcación y Planta, de 28 de desembre de 1988.

El President Pujol fa un parell o tres de dies va dir que moltes vegades l'autonomia no es defensa més, sinó que resulta a vegades més efectiva la defensa de l'Estatut i de l'autonomia per via dels recursos d'inconstitucionalitat, quant als resultats, que a través d'una negociació que moltes vegades és frustrant.

Bé, jo no sé, bé, jo, òbviament, senyores i senyors diputats, poden intuir que estic d'acord amb aquestes paraules, però en tot cas del que sí que estic segur és que aquest Parlament, a part de les tasques d'impuls i control de l'acció política i de Govern, i, per tant, d'impulsar aquestes negociacions amb el Govern de Madrid en defensa de l'Estatut i de l'autonomia

vagin al més bé possible; el que sí que és cert és que aquesta Cambra té com a instrument específic la interposició de recursos d'inconstitucionalitat en aquells temes en què es preveu que l'Estatut té una retallada.

Estem davant d'un afer de grans connotacions tècnico-jurídiques, i jo intentaré amb les meves paraules, les meves breus paraules, no caure en la lògica deformació professional d'avorrir-los més del necessari amb citacions i amb condicionants aliens al que és una Cambra de debat polític com la nostra. El fet que aquest sigui un afer eminentment tècnic no vol dir que sigui un tema menor; jo diria que no n'hi ha de temes menors en la defensa de l'Estatut, és a dir no hi ha agressions estatutàries menors i majors, totes ho són, i el cert és que a la nostra petició, d'un grup de diputats del Grup de Convergència i Unió, el Consell Consultiu ens ha donat tota la raó. Coincidim amb els principis i amb les conclusions d'aquest Dictamen i deixin-me, senyores i senyors diputats, fer un petit resum de quins són aquests principis bàsics que emmarquen la qüestió que estem debatent.

La configuració de l'organització judicial i delimitació de les competències relatives a l'Administració de Justícia entre l'Estat i les comunitats autònomes és diferent, és lamentablement diferent en la Constitució de 1931 i la de 1978. La Constitució republicana només reservava a la competència exclusiva de l'Estat la jurisdicció del Tribunal Suprem i tot el que fa a la jurisdicció militar, i, malgrat que reconeixia la independència —lògicament— dels jutges i magistrats, no els dotava d'un òrgan específic per al seu govern. És a dir, a la Constitució republicana no hi havia una derivada del Consell General del Poder Judicial. Això va permetre, senyores i senyors diputats, que l'Estatut de la República tingués unes competències en justícia, si bé no tan àmplies com s'hauria volgut, evidentment, molt superiors a les que té l'Estatut actual. A la vella discussió sobre quin és millor, si l'Estatut de 1932 o l'Estatut actual, coincidirem, en aquest cas —també en d'altres—, amb els companys d'Esquerra Republicana que les competències estatutàries actuals són de «mira'm i no em toquis» i les competències de l'article 11 de la República eren unes competències que tenien una certa consistència.

Recordem, senyores i senyors diputats, que en l'ordre de l'organització judicial hi havia competències íntegres de l'administració de justícia : es nomenaven els membres del Tribunal de Cassació, d'acord amb les lleis del nostre Parlament; la designació de funcionaris de jurisdicció municipal es feia també segons el règim propi; el nomenament de jutges, magistrats, secretaris i altre personal, d'acord amb les lleis de l'Estat, però era condició preferent en els concursos convocats per la Generalitat el coneixement de la nostra llengua i el nostre dret. En una paraula, l'Estatut republicà configurava, per exemple, un Tribunal de Cassació de Catalunya com un òrgan mixt entre l'Estat i la Generalitat, encara que ara s'ha de dir molt clarament que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no té res a veure o té poc a veure amb el Tribunal de Cassació de la República.

Malgrat aquesta trista situació actual, no podem oblidar que la unitat del poder judicial, tal com s'estructura en l'actualitat, no oblida la territorialització; d'alguna manera, l'article 152 de la Constitució permet que la territorialització es faci a través de les normes que dimanen del mateix article 152, és a dir, els ar-

ticles 18, 19 i 20 de l'actual Estatut. Una segona conseqüència, malgrat tot, que cal treure d'aquest panorama no massa engrescador és que el respecte que mereix el poder judicial i la seva autonomia, configurades a través de la Llei Orgànica del Poder Judicial i del Consell General del Poder Judicial, no impedeix que les facultats administratives i instrumentals, la dotació de mitjans personals i materials que es reserven a l'Executiu puguin ser d'alguna manera executades —no d'alguna manera, sinó estatutàriament executades— per la mateixa comunitat autònoma; estem parlant de la clàusula subrogatòria.

Finalment, deixin-me dir-los també que aquell panorama que jo dibuixava no té res a veure amb l'intent de la Llei Orgànica del Poder Judicial i la Llei del Consell General del Poder Judicial, i sobretot la que deriva de la primera, quant al desenvolupament, la Llei de Demarcació i Planta, que estem impugnant, pugui interferir-se en la dialèctica Constitució-Estatut. El bloc constitucional no pot quedar afectat pel que fa a competències per l'existència de la Llei Orgànica del Poder Judicial, per l'existència del seu desenvolupament, la Llei de Demarcació i Planta que ara estem discutint.

I passem ja a analitzar molt breument les conclusions que exposa un gran Dictamen del professor Fernández de Villavicencio, President del Consell Consultiu.

En primer lloc, agruparé la conclusió primera i cinquena, en el sentit que entenem que determinats articles de la Llei de Demarcació i Planta vulneren les normes contingudes en l'Estatut d'Autonomia sobre l'organització, el funcionament, les competències dels òrgans judicials radicats a Catalunya; m'estic referint concretament als articles 3.2, 8.2, 58.1, 59.1 i 50.1.f), que tots ells es carreguen de molt o de poc els articles 19 i 20 de l'Estatut d'Autonomia. Recordaran, senyores i senyors diputats, que l'article 19 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya preveu que el Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya és l'òrgan en què culmina —malgrat aquelles limitacions— l'organització judicial en l'àmbit territorial de Catalunya. Recordem, doncs, que davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya s'esgoten les successives instàncies processals en el propi territori català. Recordem que l'article 20 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya fixa les competències dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya, i recordem, concretament, que l'ordre civil abasta totes les instàncies i graus, inclosos —dic recursos de cassació i revisió en matèria de Dret Civil Català— l'ordre penal i l'ordre social, totes les instàncies i graus excepte cassació i revisió. I en l'ordre contenciós administratiu, bé, no els repeteixo l'Estatut, vostès el coneixen perfectament. Doncs, si això és així, per exemple, l'article 59 de la Llei que estem impugnant atribueix a l'Audiència Nacional el consens dels recursos de suplicació en temes laborals. D'aquest tema ens en parlarà molt, segurament, un especialista en aquestes matèries, com és el Diputat senyor Bauzá que, previsiblement, intervindrà en nom del Grup Popular, però vull dir-los que —deixant-li un camp que ell coneix millor que jo— fora de Catalunya no hi ha cap òrgan superior que no sigui el Tribunal Suprem, i això no s'entén, no s'entén en la Llei que estem impugnant.

El mateix podríem dir de l'article 58, i el mateix podríem dir de l'article 54 : es deixa en algun aspecte, moltes vegades, una simple menció de la connexió del dret català, de la connexió que una possible vulneració de la Constitució està connectada

amb un simple article del dret català, s'aprofita —i això és facultat discrecional del recurrent— per sostroure competències al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Si aquestes eren la conclusió primera i cinquena —més ràpidament i amb més intent d'estalviar-los la metraca jurídica, no puc fer-ho—, anem, passem ja a la conclusió segona.

A l'article 32.5 de la Llei que estem impugnant, la Llei de Demarcació y Planta, es carrega literalment l'article 23.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Què diu aquest article? Doncs, mirin, diu una cosa que no és gens exòtica ni gens estranya; diu que per ser nomenat President del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, s'exigeix, es demana que sigui un mèrit preferent, el coneixement, l'especialització en dret català. Sembla que és una cosa bastant lògica que el President del nostre Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, doncs, home, sàpiga dret català i sigui un mèrit preferent, no una condició *sine qua non*, sinó un mèrit preferent el fet que l'elecció vingui condicionada per aquest mèrit. Doncs, això, que és una competència realment simbòlica, important però simbòlica, doncs, no, tampoc, és a dir, no n'hi ha prou, no n'hi ha prou que els membres del Tribunal Superior de Justícia a Catalunya els elegixin fora de Catalunya, a través del Consell General del Poder Judicial; no n'hi ha prou que ho facin amb lleis alienes a Catalunya quant a la seva emanació territorial com la Llei Orgànica del Poder Judicial, sinó que ni tan sols, ni tan sols entenen que l'Estatut, aprofitant les mínimes competències que li deixava oberta la porteta de l'article 552 de la Constitució, exigeixi com a mèrit preferent, l'especialització en dret català, no en dret civil, sinó en el conjunt de dret català. I això, com a mèrit preferent.

Conclusió tercera. Es vulnera l'article 18 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Què diu l'article 18? Doncs, mirin, és la coneguda clàusula subrogatòria, la clàusula subrogatòria que permet que si havíem contemplat, a diferència de l'Estatut del 31, havíem contemplat la..., perdó, a diferència de la Constitució del 31, havíem contemplat la Constitució del 78 com un poder judicial únic indivisible, que no és fraccionable en competències territorials, sí que és ajustable a territorialització, però no esmicolable quant a competències, sí que és evident que, malgrat que el poder executiu accepta que el poder judicial es governi per si mateix a través del Consell General de Poder Judicial, a través de la Llei Orgànica del Poder Judicial és molt evident que hi ha elements —dotació de mitjans personals i materials, per exemple—, plans d'organització que corresponen a l'Executiu d'observar la independència del poder judicial. Aquestes competències que es reserva el poder executiu són les que l'Estatut, article 18.1, preveu que poden exercir —l'Estatut de Catalunya— les autonomies. Doncs bé, aquesta clàusula subrogatòria també se'ns la carreguen. Nosaltres, malgrat que tots els plans d'organització els fa el Govern de l'Estat, malgrat que aquests plans, evidentment, van vinculats a unes partides pressupostàries que no decidim a Catalunya, l'execució programada i absolutament encotillada, tampoc ho podem fer.

I ens queda la conclusió quarta, que també hi estem d'acord —la conclusió quarta del Dictamen del Consell Consultiu. Aquí, el que se'ns carreguen és l'article 18.2, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, és a dir, amb tot aquest panorama ens quedava, ens quedava la possibilitat de fer una cosa impor-

tant, que era fixar les demarcacions territorials dels òrgans judicials de Catalunya i la localització de la seva capitalitat. Doncs bé, els articles 3.2, 4.2 i 4, 8, 41.4, 45, Annexos I i IX, doncs, fixen tranquil·lament —i a vegades sembla que no ho facin amb mala fe, simplement per pur desconeixement—, les demarcacions judicials, fixen la capitalitat i ni tan sols aquesta competència —que jo qualificaria de simbòlica— ens la deixen.

Per tot això, senyores i senyors diputats, estem totalment d'acord —com no havíem d'estar-ho si ho havíem demanat— amb les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu, i jo els demano que les votin favorablement i sé, i sé que tots vostès seran sensibles a aquesta petició; ho intueixo perquè..., mirin el President del Tribunal Constitucional, el senyor Tomás y Valiente, va dir l'altre dia, diu : «Miri, Catalunya i el Parlament són els millors clients d'aquesta casa». Què més voldríem que no ser-ho!

Senyores i senyors diputats, no és un problema de bel·licositat d'aquesta Cambra, és un problema de consciència nacional, i jo apello aquesta consciència natural de tots vostès, perquè votin favorablement aquest recurs.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Camps. Per manifestar la seva posició, ara poden intervenir els altres grups parlamentaris, de menor a major. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, els diputats del Centre Democràtic i Social considerem necessària i oportuna la formulació de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 38/88, del 28 de desembre, de Demarcació i Planta Judicial en alguns dels seus articles. Volem assenyalar que el Consell Consultiu ha lliurat un Dictamen en el tret principals del qual estem d'acord sobre aquesta inconstitucionalitat que avui debatem. Però els diputats del CDS voldríem fer dues observacions. En primer lloc, el tractament breu que es dona als preceptes on la inconstitucionalitat es produeix per l'omissió de l'anomenada clàusula subrogatòria, i, d'altra banda, entenem que la redacció definitiva del recurs d'inconstitucionalitat presentat per aquesta Cambra, caldria que posés especial èmfasi en la supressió de l'Audiència Nacional remetent les seves competències als jutges i ordres naturals.

Dividirem la nostra intervenció en dos grans apartats. Tractarem, en primer lloc, els articles relatius a organització, funcionament i competències del poder judicial a Catalunya i, posteriorment, els articles relatius a competències específiques que corresponen a la Generalitat segons l'Estatut. Entrant en la inconstitucionalitat de determinats articles de l'apartat primer, estimem que cal impugnar el punt 1 de l'article 59 de la Llei que determina que : «en el recurs de suplicació interposat contra la sentència dictada en la impugnació de convenis col·lectius i processos relatius a convenis col·lectius, serà competent la Sala del Social de l'Audiència Nacional»; és clarament inconstitucional aquest article, perquè aquest tipus de recurs correspon bé al Tribunal Suprem, bé al Tribunal Superior de Justícia i, en qualsevol cas, fora del territori català i per a aquest cas concret, l'únic Tribunal Superior és el Tribunal Suprem.

Inconstitucionalitat de l'article 54. Entenem, els centristes d'aquesta Cambra, que l'apartat a) d'aquest article vulnera els

articles 123.1 i 161 de la Constitució. L'apartat a) de l'article que estem examinant, després d'atribuir competències en matèria de cassació al Tribunal Superior de Justícia, concretament a la Sala del Civil en infracció de norma de Dret Civil comú o foral o especial, atribueix la competència a la Sala del Civil del Tribunal Suprem si la infracció és d'un precepte constitucional.

Article 58 de la Llei. El punt 1 d'aquest article és inconstitucional, basant-nos en el principi d'esgotament de les instàncies. Quan parla del recurs d'apel·lació del qual han de conèixer la Sala del Contenciós Administratiu els tribunals superiors de justícia, diu : «No procedirà excepte quan l'escrit d'interposició del recurs es fonamentés en la infracció de normes no emanades dels òrgans d'aquella».

Pel que fa a l'article 32 de la Llei, hi ha un motiu d'inconstitucionalitat en el punt cinquè d'aquest, car es conté que per proveir la plaça de Tribunal Superior de Justícia «se valorará como mérito la especialización en este Derecho Civil especial o foral y el conocimiento del idioma propio de la comunidad», quan l'article 23.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya —com ja n'ha fet esment l'Illustre Diputat Camps, que m'ha precedit en l'ús de la paraula— estableix, com a mèrit preferent, l'especialització en dret català. És doncs clar que el mèrit ha de ser preferent i ha d'incloure tot el dret català, no tan sols el civil, i que no es tracta d'un simple coneixement, sinó d'un coneixement especialitzat.

En segon lloc —com hem dit abans—, entrem en els preceptes relatius a les competències específiques que corresponen a la Generalitat, segons l'Estatut. L'article 18.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat competències per fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya, i la localització de llur capitalitat. Amb aquest fonament considerem l'article 3.2 de la Llei, inconstitucional, perquè en l'annex IX, relatiu als jutjats del social, estén la jurisdicció del que té la seva seu a Manresa als partits de Manresa i Berga.

L'article 8 és inconstitucional, perquè vulnera l'article 8.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ja que aquest article de la Llei fixa la seu de les audiències provincials i dels jutjats del penal, contenciós administratiu, social i de menors, i, d'altra banda, atribueix l'establiment de la seu dels jutjats de vigilància penitenciària al Govern, prèvia audiència de la comunitat autònoma i del Consell General del Poder Judicial.

L'article 20.5, relatiu a la data de posada en marxa i inici d'activitats de les seccions i els jutjats de nova creació; l'article 21.1, relatiu a separació entre jutjats de primera instància i instrucció en alguns partits judicials; l'article 27 relatiu a la creació de places de jutges o magistrats del Registre Civil; l'article 35, que atribueix al Govern la facultat de fixar la data en la qual es faran efectives les places que corresponen a cadascuna de les sales del Tribunal Superior de Justícia; l'article 35.9, pel que fa a la determinació de l'efectivitat de les places corresponents a les audiències provincials; l'article 41.5, pel que fa a la data d'entrada en funcionament, i també el seu punt 2, relatiu a la constitució de jutjats, i el seu punt 4, pel que fa a l'àmbit territorial de la jurisdicció dels diferents jutjats; l'article 42.1, que faculta el Govern per fixar mitjançant real decret la data d'entrada en funcionament dels jutjats del penal, i l'article 50.3, pel que fa a la facultat de nomenar secretaris dels jutjats

de pau, entenem que tots ells són inconstitucionals pel fet d'obviar l'aplicació de l'anomenada clàusula subrogatòria de l'article 18.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, consistent que la Generalitat pot exercir totes les facultats que les lleis orgàniques del Poder Judicial i del Consell General del Poder Judicial reconguin o atribueixin al Govern de l'Estat, i això tant de manera permanent com transitòria.

Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, per tot l'exposat, els diputats del CDS votarem a favor de demanar la inconstitucionalitat dels articles en els termes contemplats en el Dictamen del Consell Consultiu. Entenem, però, que es podria haver demanat —per les raons exposades— també la declaració d'inconstitucionalitat de l'apartat a) de l'article 54. D'altra banda, en els articles en els quals la inconstitucionalitat es fonamenta en la inobservança de la clàusula subrogatòria, caldria fer una anàlisi més profunda, ja que entenem que no s'evidencia de manera clara la possible subrogació de la Generalitat en determinades facultats de govern.

Insistim que cal fer esment especial de la presentació del recurs en la supressió de l'Audiència Nacional, ja que les seves competències són perfectament assumibles pels òrgans naturals, i, en els supòsits que resulten afectats diferents territoris, les competències podrien atribuir-se utilitzant les normes que per al supòsit d'un sol territori estableixen les lleis de procediment, tant civil com criminal.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, un cop més ens trobem davant d'un cas d'envaïment de competències per part de l'Estat respecte a les que reconeixen tant l'Estatut d'Autonomia de Catalunya com la Constitució espanyola. Aquesta és una vella cançó que cantem amb tanta regularitat que forma ja part dels clàssics més prestigiosos del *hit parade* del nostre Parlament. El dia que tractàvem el recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley de Costas els parlava del percentatge escandalós de plens que havíem dedicat ja, aquesta legislatura, a presentar recursos contra lleis estatals, però avui els voldria recordar no el percentatge sinó el nombre absolut de recursos d'inconstitucionalitat que s'han creuat entre Madrid i Catalunya i que encara resten per resoldre. Bé, en total són vint-i-nou : tretze presentats pel Parlament de Catalunya, catorze pel Govern central, i dos per parlamentaris espanyols del Grup Popular; el més vell és de l'any 84, o sigui que té cinc anys d'antiguitat. Si prospera el recurs que ara tractem, estarem empatats amb els del Govern central, i si prospera el que tractarem més tard el superarem en un, però continuarem estant per sota en el còmput global Catalunya-Espanya. Sembla ben bé una competició, però realment és l'evidència d'un enfrontament, de la divergència i la diferent concepció que tenim del que ha d'ésser un Estat de les autonomies i, per deducció, el que es pot entendre per alguns del que ha de ser un hipotètic i futur Estat federal —no sé si això tindrà a veure, a més, amb el dia que va ser aprovada la Llei, que era el dia dels Sants Innocents.

Una evidència tan clara i diàfana, aquesta dels recursos, que l'única conclusió possible és que o no funciona el sistema o no funcionen els instruments que tenim al nostre abast per a

fer-lo funcionar. Per tant, no voler reconèixer l'esgotament de l'actual Estatut és negar la realitat; no podem tenir la nostra activitat executiva i legislativa permanentment hipotecada per l'envaïment constant de les competències que tenim —o que ens pensàvem que teníem—, i que l'ambigüitat, la indefinició i la migradesa de l'actual Estatut permeten una interpretació restrictiva que ens obliga a utilitzar gran part del nostre temps a presentar recursos d'inconstitucionalitat, perquè la interpretació, des de la superioritat i mai des del tracte d'igual a igual, sempre la fan els mateixos. No reconèixer aquest esgotament de l'Estatut, tal com deia, és negar la realitat, i que el President de Catalunya s'entrevistí amb el President del Govern espanyol i manifesti, en acabar, que tan sols tenim pendents uns serrells i que l'últim plet històric amb Madrid és el finançament de la normalització lingüística, és afegir confusió a aquesta negació de la realitat.

I si la interpretació que en fan els diputats d'Esquerra no és la correcta, que algú ens expliqui què són els vint-i-nou recursos d'inconstitucionalitat que tenim pendents fins ara —i que poden ser trenta-un en acabar el dia—, dels quals, el més antic, tal com he dit, té ja cinc anys. Que ens expliquin si són serrells, si són plets no històrics, si són accidents anecdòtics, o si bé formen part d'una situació acceptada com a normal, com a conseqüència de la renúncia voluntària a obtenir, per al nostre país, un grau superior de sobirania.

Independentment de les voluntats, estratègies i interpretacions que es puguin fer, o que en puguin fer altres, de la situació actual, el nostre Grup, el Grup d'Esquerra Republicana, en defensa de les competències actuals que ens reconeixen l'Estatut i la Constitució, donarà suport a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 38/1988, de Demarcación y Planta Judicial, sobre la base del Dictamen que, a aquest respecte, ha elaborat el Consell Consultiu, amb el qual estem d'acord en tots els punts, excepte en la referència que es fa al fonament VII, en el punt que es parla del fonament XII, del Dictamen 103, per les possibles confusions que pot produir en altres temes, si bé no afecta el contingut del que avui ens ocupa.

Del Dictamen que tractem cal destacar tres punts, en els quals la Llei 38/1988 té una especial incidència, que són : en primer lloc, el referent a la territorialitat, en tant que l'esmentada Llei ignora i menysprea no ja tan sols l'article 18.2 —que reserva a la Generalitat fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals de Catalunya i la localització de llur capitalitat—, sinó que no té en compte que Catalunya està, a hores d'ara, organitzada territorialment i administrativament en comarques, i la Llei, en molts casos, les fracciona en fixar, als seus annexos, quins municipis pertanyen a un o altre partit judicial, i això dificulta encara més la complicada tasca de bastir una nova organització territorial que racionalitzi l'Administració local i autonòmica de Catalunya. En aquest primer punt s'inclouen, com a contraris a la Constitució i vulneradors de l'Estatut, els articles 3.2; 4.2 i 4, 8; 41.4; 45, i els annexos I i IX.

En segon lloc, està el tema de vulneració de l'Estatut en el seu article 23.1, en no respectar l'exigència estatutària que en el nomenament del President del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i de l'altre personal al servei de l'Administració de Justícia s'ha d'apreciar, com a mèrit preferent, l'especialit-

zació en dret català. L'esmentat article tan sols valora el coneixement de l'idioma propi i el dret civil especial, sense parlar, en cap moment, del mot «preferent» i redueix el mèrit tan sols al dret civil.

Cal dir també, a tall d'anècdota, que en el nomenament del President del Tribunal Superior de Justícia ni tan sols compta la publicació d'aquest en el *Diari Oficial de la Generalitat*, sinó que només tindrà efectes des de la seva publicació en el BOE —això sí, «sin perjuicio de la preceptiva publicación en el Boletín Oficial de la comunidad autónoma».

El tercer punt és el referent a l'omissió de la dita clàusula subrogatòria que preveu l'article 18.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en tant que correspon a la Generalitat exercir totes les facultats que les lleis orgàniques del poder judicial reconeixin o atribueixin al Govern de l'Estat, i que és d'aplicació en aquesta Llei que estudiem en tant que desenvolupa la Llei 6/1985, del Poder Judicial, també pendent de sentència per part del Tribunal Constitucional. Probablement aquesta ommissió és produïda més que pel desconeixement de la normativa per part del legislador, per la desconfiança envers la capacitat de les comunitats autònomes de gestionar i organitzar un tema tan complex i delicat com és l'administració de justícia, a l'estil d'aquell encarregat que, quan al taller o a l'obra s'ha de fer una feina delicada, s'estima més fer-la ell mateix que no pas encomanar-la a l'oficial. En aquest punt, són contraris a la Constitució i vulneren l'Estatut en la mesura que no preveuen i impedeixen a la Generalitat exercir la facultat que en la mateixa Llei atribueixen o reconeixen al Govern de l'Estat els articles 20.1, 2, 3, 4 i 5; 21.1 i 2; 27; 35.1; 39.1; 41.2, 4 i 5; 42.1; 46.2; 53, i 62. Igualment, tal com recull el Dictamen del Consell Consultiu, són contraris a la Constitució i vulneren l'Estatut els articles 3.2; 8.2; 58.1; 59.1; 54.1, apartat f), en tant que contradiuen les normes contingudes a l'Estatut sobre organització, funcionament i competències dels òrgans judicials radicats a Catalunya, principalment quan atribueixen competències per conèixer del recurs de cassació, fonamentat en infraccions a la Constitució, tan sols al Tribunal Suprem, en el cas que aquesta infracció fos connectada amb una norma del Dret Civil Català.

Com a última reflexió, voldria recordar que l'article 62 preveu que l'any 1992 estarà en total funcionament la demarcació i la planta previstes en aquesta Llei 38/1988, i que si tarda tant com és habitual a sentenciar el Tribunal Constitucional, és possible que d'aquí a cinc anys, o sigui, el 1994, ens donin la raó, en bona lògica, quan tot sigui dat i beneït, i fer marxa enrere signifiqui una gran pèrdua de temps i diners, i llavors algú pugui proposar desistir per no embolicar encara més la troca.

Per tant, i malgrat tenir la impressió que en algun moment el que avui fem servirà de ben poc, estem convençuts que cal contribuir a preservar les competències que encara ens reconeixen, en la seva lletra, l'Estatut i la Constitució, i, per tant, el nostre vot serà afirmatiu a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 38/1988, del 28 de desembre, de Demarcació i Planta Judicial.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President. Senyories, com a qüestió prèvia i des d'un punt de vista estrictament jurídic, jo voldria felicitar des d'aquesta tribuna el Consell Consultiu i, molt particularment, el ponent d'aquest Dictamen per la profunditat, per l'interès jurídic que conté.

Passant ja al tema d'aquest posicionament, penso que la Constitució configura, a l'article 117.5, el poder judicial sota el principi de la unitat jurisdiccional. El poder judicial és, doncs, un poder únic a l'Estat, que no ha experimentat la territorialització que ha caracteritzat al nostre Estat autòmic, la distribució política d'altres poders, d'acord amb l'ordre de competències —i dic «l'ordre de competències» perquè entenc que és fonamental en el tema que anem a debatre.

No obstant això, tant en la mateixa Constitució com en els estatuts d'autonomia, és patent que les comunitats autònomes, en determinades qüestions, no són precisament estranyes en alguns punts a aquest poder de l'Estat. Així doncs, tenim molt present, respecte a aquest poder judicial, el que s'estableix al Títol sisè i als articles 1.1; 24; 53.2 i 3; 149.1 i 5, i 152.1 de la Constitució, i als articles 18 a 23, ambdós inclosos, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Passem, doncs, a fer referència als articles de la Llei 38/88, del 28 de desembre, de Demarcació i Planta Judicial, sobre la qual al seu dia la Mesa d'aquesta Cambra va sol·licitar dictamen al Consell Consultiu de la Generalitat, i assenyalarem, així mateix, que la Llei objecte del nostre discurs constitueix, juntament amb la Llei Orgànica del Poder Judicial —actualment recorreguda davant del Constitucional—, un engranatge fonamental en l'organització d'aquest poder de l'Estat. Els diferents articles sobre els quals va sol·licitar el dictamen del Consell Consultiu es troben agrupats en determinats blocs, la qual cosa ens en facilita l'examen; avancem que, en general, acceptem, estem d'acord amb els raonaments continguts en l'esmentat Dictamen, i els donem aquí per reproduïts, a fi de no estendre'ns massa i no cansar ses senyories. Passant als articulats concrets, hem d'assenyalar que, pel que respecta a l'article 59, considerem que el seu punt 1 és inconstitucional perquè el precepte atribueix a la Sala del Social de l'Audiència Nacional el coneixement dels recursos de súplica —coneguts en funció de la seva quantia, com tothom sap, i en funció dels seus objectes, els litigis al Tribunal Central de Treball i a la Sala del Social del Tribunal Suprem—, òbviament que aquests recursos constitueixen una instància i, si no, un recurs. Entenem que recursos, amb la nova organització judicial, només poden ésser coneguts pel Tribunal Suprem o pels tribunals superiors de justícia de les comunitats autònomes.

Pel que fa a l'article 54 —seguint, com ja he dit, l'ordre que ens marca aquest Dictamen del Consell Consultiu—, aquí es demana la inconstitucionalitat de l'apartat f). Nosaltres anem més enllà : penso, personalment, que fins i tot l'apartat a) d'aquest article pateix inconstitucionalitat. Però no deixa de sorprendre'ns que s'estableix que procedeix el recurs de cassació davant el Tribunal Suprem quan es fonamenta en infraccions d'un precepte constitucional, sostraint l'assumpte al Tribunal Superior de Justícia. No aconseguim comprendre l'assoliment d'aquesta disposició ni la funció que es pretén atribuir al Tribunal Suprem, atès que, en matèries constitucionals, entenem que correspon al Tribunal Constitucional el seu coneixement.

D'altra banda, tots els jutges i tribunals en l'exercici de llurs

funcions han de vetllar pel compliment de la Constitució, i el Tribunal Superior de Justícia entenem que no és una excepció. En conseqüència, en el supòsit que la infracció constitucional estigués connectada amb una norma de dret civil català, correspondria, en tot cas, la resolució de la cassació, a aquest alt tribunal autonòmic. Atès que l'article que examinem no s'ajusta a allò que disposa l'article 20.1, lletra a) de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, entenem que s'està vulnerant el bloc de la legalitat.

Pel que fa a l'article 58, hem d'assenyalar que conculca el principi d'esgotament d'instàncies establert als articles 19 i 20.1.c) de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Coincidim, sobre l'article 32.5, amb el Dictamen, en el sentit que hi ha una vulneració de l'article 23.1 de l'Estatut.

L'article 18.2 de l'Estatut estableix que correspon a la Generalitat la delimitació de les demarcacions dels òrgans jurisdiccionals de Catalunya i la localització de llur capitaliat. Entenem, en conseqüència, que l'article 8.2, en preveure demarcacions inferiors a una província o superiors a aquesta, sense que aquest darrer supòsit abrasi el territori íntegre d'una altra província, vulnera aquesta competència autonòmica i, en conseqüència, és inconstitucional. En aquest mateix sentit, els articles 3.2, juntament amb l'annex IX i l'article 4.2, juntament amb l'annex I i, per connexió, amb l'article 41.4 d'aquesta Llei, en envair tots ells les competències de l'esmentat article 18.2 del nostre Estatut, són contraris també al bloc de la constitucionalitat, igualment com els articles 8 i 45 de la Llei que es discuteix aquí.

Pel que fa a l'article 4.4, entenem que tampoc s'ajusta al nostre Estatut la reserva de llei que s'estableix per determinar la capitalitat dels partits judicials, ja que aquesta reserva no apareix establerta en cap precepte del bloc constitucional.

L'article 18.1 de l'Estatut d'Autonomia determina que correspon a la Generalitat l'exercici de totes les facultats que les lleis orgàniques del Poder Judicial i del Consell General del Poder Judicial estableixen. Això és una autèntica clàusula subrogatòria, com ja ha dit, amb molta claredat, el meu bon amic i il·lustre diputat senyor Camps. Entenem, en conseqüència, que aquells articles de la Llei de Demarcació i Planta Judicial, que no és altra cosa que una norma de desenvolupament de la Llei Orgànica del Poder Judicial, que impedeixen aquesta subrogació, són contraris a l'ordre constitucional establert. En aquest sentit, igualment no s'ajusten a la Constitució els articles 20, apartats 1, 2, 3, 4 i 5, l'article 21, apartats 1 i 2, l'article 27, l'article 33.1 i l'article 39.1, en la mesura que la Generalitat respecti les disponibilitats pressupostàries previstes per l'Estatut en cada exercici econòmic i sempre que es repeteixi també el termini de programació establert a l'article 62 de la Llei.

Són contraris també a l'article 18.1 de l'Estatut l'article 41, apartats 2, 4 i 5 i els articles 46 i 42.1, en la mesura que la Generalitat pot subrogar-se, amb la facultat concedida al Govern, per fixar la data d'entrada en funcionament dels jutjats del Penal. També vulnera, al nostre entendre, l'article 18.1 de l'Estatut, l'article 50 de la Llei, en facultar el Ministeri de Justícia per aprovar el nomenament per als ajuntaments de les persones que calgui per exercir les funcions de secretari de determinats jutjats de pau, així com l'article 62, en tant que es refereix a les atribucions atorgades al Ministeri de Justícia respecte al desenvolupament i l'execució dels programes necessaris per

a l'aplicació efectiva de la nova planta judicial.

En virtut de tot el que s'ha exposat, i per no cansar més amb cites d'articles ses senyories, entenem —el Grup parlamentari Popular entén— que s'ha de votar favorablement la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra els articles esmentats a la convocatòria —que no els cito, perquè ja s'han repetit aquí reiteradament.

Moltes gràcies, senyor President.

Gràcies per la seva atenció, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, la Llei 38/88, del 28 de desembre, de Demarcació i Planta Judicial materialitza les reformes introduïdes a la Llei Orgànica del Poder Judicial. Aquesta Llei persegueix una nova planta judicial que substitueixi l'actual. Tots els jutges de districte passen a Primera Instància i Instrucció; es creen els tribunals superiors de les comunitats autònomes i els jutjats del Contenciós Administratiu; desapareixen les audiències territorials i les magistratures de treball es transformen en jutjats del social.

Ha estat, aquesta, una Llei molt esperada, però ens temem que la seva implantació sigui molt llarga i preveiem que el període transitori fins a l'establiment i la definitiva efectivitat de la Llei de Nova Planta no sigui del 89 al 92 —com així jurídicament s'estipula—, sinó molt més llarg, ja que les dotacions pressupostàries que implica aquesta Llei són molt importants. El nombre de magistrats i jutges ha de ser 3.750, actualment són aproximadament 2.000. Les dotacions de personal auxiliar i infraestructura material farà, com dèiem, que les dotacions pressupostàries hagin de ser molt importants : a Catalunya, només, s'estima que aquesta inversió podrà ser de 20.000 milions de pessetes.

La Llei manté l'existència i la competència de l'Audiència Nacional, ja prevista a la Llei Orgànica del Poder Judicial, com també els jutjats centrals d'Instrucció i del Penal amb jurisdicció a tot l'Estat espanyol.

Manifestem —tal com fa el Dictamen— la nostra disconformitat amb l'establiment i la subsistència de l'Audiència Nacional, ja que l'assignació de determinades competències conculca el principi d'esgotament de la instància dins del territori autonòmic i destrueix les bases fonamentals de la territorialització de l'Administració de Justícia. Però no només estem disconformes amb l'Audiència Nacional des del punt de vista nacional, sinó també perquè entenem que aquest Tribunal pot ser considerat com un tribunal especial, prohibit per manament constitucional i que, en qualsevol cas, allunya la causa del jutge natural.

Creiem també que la Llei minva les competències en cassació del Tribunal Superior de Justícia o, almenys —i no cal repetir les raons que ja dona el Dictamen del Consell Consultiu—, és insuficient la solució, ja que no contempla el supòsit d'al·legació conjunta de la Constitució i del dret civil català, i del dret civil comú, del dret civil de l'Estat... perdó, del dret no civil de l'Estat, o d'una altra comunitat autònoma, del dret estranger o comunitari europeu, o tractats internacionals. Tanmateix, respecte al recurs d'apel·lació, l'article 58.1 i 58.4 conculquen l'Estatut d'Autonomia sobre organització, funcionament i co-

competència dels òrgans judicials radicats a Catalunya. Per tant, entenem que aquesta Llei fa néixer el Tribunal Superior de Justícia a Catalunya minvat de competències que li reconeixen les normes bàsiques.

També vulnera, l'Estatut d'Autonomia, l'article 32.5 de la Llei en no respectar l'exigència que, en el nomenament del President del Tribunal Superior de Justícia, s'ha d'apreciar com a mèrit preferent l'especialització en dret català —els il·lustres diputats que m'han precedit s'han estès ja sobre aquest tema i jo els estalviaré les nostres consideracions, perquè són molt semblants a les seves.

La Llei desconeix la competència de la Generalitat per fixar la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans judicials a Catalunya i la localització i la seva capitalitat. Això ja ho recollia el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica del Poder Judicial i, per tant, ara es torna a repetir; si aquest recurs s'hagués ja dictat, això no caldria; la Llei que estem ara discutint ja no ho hauria de recollir.

La Llei disposa també que els jutges de primera instància i instrucció tenen la seu a la capital de partit, i aquesta Llei només deixa a la comunitat autònoma la competència de determinar la capitalitat dels partits judicials. Entenem també que és una competència de Catalunya minvada.

Ens semblen d'especial rellevància les consideracions del Consell Consultiu respecte a les normes de la Llei, sobre la qual dictaminen que poden afectar les competències de la Generalitat en l'article 18.1 de l'Estatut d'Autonomia, coneguda com a clàusula subrogatòria —tampoc aquí m'estendré, perquè els il·lustres diputats han assenyalat també aquesta incompetència i ens sembla que les dades que dona el Consell Consultiu són molt millors que les que aquesta diputada podria assenyalar.

Assenyalar també que si s'estimés el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei Orgànica del Poder Judicial determinaria unes importants modificacions a aquesta Llei de Demarcació i Planta, i volem mostrar, i volem assenyalar que, després de tres anys d'haver estat interposat aquest recurs, hauria estat ja temps de tenir la resolució en aquests moments.

Per totes aquestes raons, el nostre Grup votarà favorablement la presentació del recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyora Fabián. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, fa uns mesos, les Corts Generals aprovaven aquesta Llei, la Llei de Demarcació i Planta Judicial i, per tant, donaven compliment a la Disposició Addicional Primera de la Llei Orgànica del Poder Judicial.

Nosaltres, abans d'entrar en el fons del tema del recurs, voldríem fer dues consideracions prèvies : la primera, perquè considerem que l'aprovació per les Corts Generals d'aquesta Llei de Demarcació i Planta Judicial és un pas important per a l'administració de la justícia de tot l'Estat; nosaltres estem convençuts que aquesta Llei de Demarcació i Planta adequa l'administració de la justícia a una societat moderna, amb la creació d'un concepte diferent del partit judicial —un concepte que naixia, evidentment, en una societat estrictament rural i que, per tant, en aquests moments, s'havia d'adequar a una societat

estricteament urbana— i, per tant, es construeix un nou model de partit judicial on, al voltant dels 50.000 habitants i amb una superfície de 700 a 1.000 quilòmetres quadrats, amb les correccions, evidentment, que en cada cas s'han de plantejar, farà possible —nosaltres n'estem convençuts— una millor eficàcia de l'Administració de Justícia com a servei públic.

No hi ha dubte que aquesta Llei de Demarcació i Planta Judicial incideix directament a Catalunya en dues grans qüestions : la primera, en la creació de quinze nous partits judicials, és a dir, passem de trenta-quatre a quaranta-nou, amb la creació de més de dos-cents quaranta jutges i magistrats —és a dir..., per tant, hi haurà un increment de prop del 70% de jutges i magistrats— i, finalment, en la relació habitant i jutge que, en aquests moments, es troba al voltant del 17.300 habitants, i que passarà a 10.100 habitants.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres pensem que aquest aspecte és un aspecte positiu des del punt de vista del que ha de ser la configuració de la nova Administració de Justícia. Al mateix temps, nosaltres creiem que hi ha una qüestió també molt positiva que, dintre de molt pocs mesos, es podrà constituir a la fi el Tribunal Superior de Justícia, que és una reivindicació històrica des del punt de vista del catalanisme polític a Catalunya.

Per tant, estem convençuts que és un instrument bo, i aquesta posició, que ja vam mantenir els socialistes a les Corts Generals, també la va mantenir, en certa manera, el Portaveu de Minoria Catalana, el senyor Trias de Bes, quan argumentava la justificació de no presentar una esmena a la totalitat d'aquesta Llei, quan deia que estava convençut que aquesta Llei tenia aspectes positius que podien millorar l'administració de la justícia. Aquesta seria la primera consideració prèvia.

La segona, evidentment, lliga amb el recurs d'inconstitucionalitat a la Llei Orgànica del Poder Judicial que es va interposar fa tres anys en aquesta mateixa Cambra autonòmica. Nosaltres, en el seu moment, vam votar una part d'aquest recurs, perquè estàvem convençuts —i n'estem— que la Llei Orgànica del Poder Judicial incideix directament en qüestions que, evidentment, afecten la Constitució i també el nostre Estatut. En concret, a nosaltres ens preocupa l'article 18, tant en el seu primer apartat com en el segon; el primer, evidentment, ha estat a bastament explicat quant a la clàusula subrogatòria; el segon, quant a la demarcació territorial, des del punt de vista que els òrgans jurisdiccionals a Catalunya i la localització de la seva capitalitat la pot fixar la Generalitat; i, finalment, respecte a l'article 23, que fixa que per al nomenament de càrrecs judicials —no solament, evidentment, en el Tribunal Superior de Justícia— serà mèrit preferent l'especialització en dret català. Per tant, és evident que aquell és un punt de referència que condiciona la presentació d'aquest article.

Nosaltres, quan en el seu moment el Grup de la majoria va presentar Dictamen al Consell Consultiu, el va presentar per a vint-i-set articles; en canvi, en el seu Dictamen, el Consell Consultiu va estimar que d'aquests vint-i-set només n'hi havia disset que podien ser, alguns d'ells, parcialment inconstitucionals i que afectaven directament l'Estatut. Per tant, entrarem a considerar aquest conjunt d'articles.

Voldríem seguir una mica l'esquema que planteja el mateix Dictamen del Consell Consultiu, i, en primer lloc, agruparíem aquest conjunt d'articles que es refereixen a l'organització, al

funcionament i a les competències del poder judicial a Catalunya.

En primer lloc, parlarem de l'article 32 —que té cinc apartats. Nosaltres estem convençuts que en aquest article, que fa referència a la constitució del Tribunal Superior de Justícia, només hi ha un punt on hi ha una inadequació a l'Estatut, en concret, el punt número 5, en el qual no s'exigeix aquest mèrit preferent de què parlàvem abans quant a l'especialització en dret català, precisament per a la provisió de la plaça del president del Tribunal Superior de Justícia. Per tant, aquest article, per a nosaltres, vulnera l'article 23.1 de l'Estatut.

Quant als articles 58 i 59, la vulneració —quant al primer d'ells, del 58— només es planteja precisament en l'apartat primer d'aquest article, i, concretament, en l'incís final, quan exceptua, dels recursos d'apel·lació, precisament davant de les sales del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia, el qual precisament es fonamenta en la infracció de normes no emanades dels òrgans de les comunitats autònomes. Per tant, des d'aquest punt de vista, s'adopta ja el mateix criteri que manteníem en impugnar l'article 58.4 de la Llei Orgànica del Poder Judicial.

Quant a l'article 59 —se n'ha parlat a bastament en anteriors intervencions—, nosaltres creiem que només es dona —com diu precisament el Dictamen del Consell Consultiu— en el punt primer, el qual determina qui és qui regula provisionalment els processos especials d'impugnació de convenis col·lectius o de conflictes col·lectius als quals es refereix, precisament, l'article 67 de la Llei Orgànica del Poder Judicial.

En segon lloc, entràriem en tots aquests preceptes relacionats amb les competències específiques que corresponen a la Generalitat, segons l'Estatut. Per tant, primer parlarem de la demarcació, i, després, de la seu.

Article tercer. Hi ha dos apartats que el Dictamen del Consell Consultiu considera inconstitucionals, el primer i el segon. Quant al primer punt, nosaltres discrepem del Dictamen del Consell Consultiu, perquè creiem que no es vulneren les competències de l'article 18.2 de l'Estatut, ja que és evident que correspon a la Generalitat la fixació de la delimitació de les demarcacions territorials dels òrgans jurisdiccionals a Catalunya, però és evident que, en funció del que fixa la Constitució en l'article 141, la Generalitat no pot fixar ni alterar la demarcació provincial en cap cas. En canvi, sí que en el segon apartat d'aquest article tercer, es vulnera l'article 18.2 de l'Estatut. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres només impugnarem aquesta segona part de l'article tercer.

Quant a l'article quart, el Dictamen entra només en els punts número 2 i número 4. En el primer, es determina quins són els òrgans..., els partits judicials que tenen àmbit territorial dels municipis que els integren. Aquí, per a nosaltres, hi ha una vulneració molt clara de l'article 18.2 de l'Estatut, perquè es fixa, precisament, la delimitació precisa dels partits, no tant en l'article aquest de la Llei de Demarcació i Planta, sinó a l'Annex número 1.

En el punt número 4, en l'apartat 4, s'estableix que les comunitats autònomes determinen per llei la capitalitat dels partits judicials, que correspon a un sol municipi. Aquí, per a nosaltres, també hi ha vulneració de l'article 18.2 de l'Estatut, ja que la reserva de llei que s'imposa a les comunitats autònomes no es troba emparada ni en la Constitució ni en els estatuts.

El segon apartat fa referència a la seu dels partits judicials, en concret en l'article número 8 de la Llei de Demarcació i Planta, en el qual es fixa la seu de les audiències provincials, dels jutjats del Penal, Contenciós, Social i Menors.

En el punt 1 i en el punt número 2, per a nosaltres hi ha vulneració també de l'Estatut i coincideix estrictament ja amb el que vam manifestar en la impugnació de la Llei Orgànica del Poder Judicial.

El tercer gran apartat fa referència a aquest conjunt d'articles que podrien vulnerar l'article 18.1 de l'Estatut, és a dir, aquesta facultat, coneguda com a clàusula subrogatòria, que està reconeguda la Generalitat per exercir aquest conjunt de competències que la Llei Orgànica del Poder Judicial reconegui o atribueixi als òrgans de l'Estat.

De tota manera, nosaltres voldríem també partir del mateix Dictamen del Consell Consultiu quan, precisament, en el fonament número 8 se'n assenyalava que la subrogació no pot tenir lloc en tots els casos, i que, per tant, és necessari que cada precepte de la Llei relatiu a la matèria s'hagi de desenvolupar per saber si hi ha adequació o no a l'Estatut.

En concret, nosaltres voldríem entrar en algun d'aquests articles, concretament a l'article 20, en què ens parla de la modificació de la planta judicial per part del Govern, mitjançant la creació de jutjats, accions, etcètera. Els aspectes que estan regulats precisament en aquest punt, en no ser precisament transitoris, per tant, podrien dur-se a terme per la Generalitat. Nosaltres creiem que aquí, clarament, hi ha vulneració de l'article 18.1 de l'Estatut. De tota manera, nosaltres faríem una excepció en el punt número 2, en el qual se'n parla concretament, i diu que «en la creació de seccions i jutjats s'atindrà al volum de litigietat de la circumscripció.» Nosaltres considerem que precisament aquest punt número 2 no és inconstitucional ni antistatutari, atès que precisament aquesta facultat que es reconeix al Govern de l'Estat ha de tenir els mateixos límits que es pugui reconèixer a la Generalitat, precisament perquè es tracta de subrogació.

Article 21. Nosaltres, en aquest article, creiem que tant el punt 1 com el 2 són antistatutaris, ja que aquest article preveu, precisament, la modificació de la planta judicial —aspecte essencial en aquesta Llei—, en establir, precisament, la separació dels jutjats de primera instància i instrucció en alguns partits judicials. És evident que, des del punt de vista de què parlàvem abans, de la subrogació, la Generalitat pot subrogar-se en aquestes facultats.

Després, entràriem en l'article 31, és a dir, el que preveu les adscripcions fetes precisament pel Consell del Poder Judicial, dels presidents de sala i magistrats del Tribunal Central de Treball a la Sala del Social de l'Audiència Nacional. Nosaltres creiem que, curiosament, precisament en el Dictamen del Consell Consultiu, a aquest article el Consell Consultiu no dedica ni una sola ratlla; és a dir, no el fonamenta. En tot cas, hi ha un punt essencial, on es diu, en el Dictamen final, que és anticonstitucional, però precisament aquest article 31.1 no ho fixa. Nosaltres, precisament en aquest punt, votarem en contra perquè de cap manera —estem convençuts— podria subrogar-se la Generalitat en aquestes facultats que afecten òrgans jurisdiccionals, que, precisament, són supracomunitaris i que, per tant, són aliens a l'àmbit territorial de Catalunya.

Quant a l'article 39, que té dos punts, es tracta de l'establi-

ment de la planta a les audiències provincials.

El Dictamen del Consell Consultiu considera que vulnera l'Estatut en l'apartat primer. Nosaltres, en aquest punt, sí que en discrepem, perquè entenem que aquesta facultat no és subrogable per la Generalitat, per una raó essencial, ja que en aquest article de l'únic que es tracta és del desplegament d'aquesta Llei, i, per tant, des d'aquest punt de vista, no entra en el fons, parla del desplegament en matèria de planta, i d'una matèria del seu mateix règim pressupostari.

Finalment, hi ha tot un conjunt d'articles 41, 42, 45 i 46, on es parla de l'establiment, tant de la planta als jutjats com del funcionament dels jutjats del Penal, del Social, de Vigilància Penitenciària i de Menors.

En l'article 41, nosaltres creiem que sí que es vulnera l'Estatut en els dos apartats 4 i 5, i, en canvi, no en els tres primers apartats, els números 1, 2 i 3, i, a diferència del 42, en el qual, com dèiem abans, es parla de l'entrada en funcionament precisament dels jutjats del Penal, nosaltres no estem d'acord amb el Dictamen del Consell Consultiu, que considera que aquest punt número 1 vulnera l'Estatut, perquè creiem que, en aquest cas, no es pot parlar precisament de subrogació per part de la Generalitat, precisament per les mateixes raons de què parlàvem en l'article 39, quan es tracta estrictament del desplegament d'aquesta Llei.

Finalment, hi hauria els articles 50, 62 i 63. En el primer, en el 50, es determina que en els jutjats de pau —que no estan inclosos en aquests dos primers paràgrafs— l'ajuntament nomena el secretari i ho comunica al Ministeri per a llur aprovació. Nosaltres creiem que sí que, en aquest apartat tercer, es vulnera l'Estatut, en la mesura que aquesta facultat pot ser exercida per la Generalitat, per subrogació. Per tant, des d'aquest punt de vista, hi ha coincidència amb el que ja establíem a la Llei Orgànica del Poder Judicial —en concret, a l'article 455—, que ja va ser recorregut al seu moment.

I, finalment, els articles 62 i 63 d'aquesta Llei de Demarcació i Planta Judicial, ens parla de mesures econòmiques i finances per a la implantació i el sosteniment de la planta judicial per part del Govern. Nosaltres, aquí no estem d'acord tampoc amb el Dictamen, perquè creiem que no hi ha possibilitat de subrogació en cap dels dos articles a favor de la Generalitat, en la mesura que es tracta, estrictament, d'una activitat administrativa que és pròpia de l'Estat, i, per tant, es tracta de l'efectivitat, precisament, d'aquesta Llei de Demarcació i Planta, que ja està prevista en la Llei.

Per tant, senyores i senyors diputats, la posició del Grup Socialista, evidentment en un examen molt ràpid d'aquesta Llei, estarà al voltant de votar a favor de tot un seguit d'articles o de punts d'aquests articles, i, en altres, votarem en contra.

Per tant, nosaltres demanarem votació separada de l'article tercer en el punt número 2; de l'article quart, els punts 2 i 4; de l'article 8; de l'article 20, en els seus apartats 1, 3, 4 i 5; de l'article 21, en els punts 1 i 2; del 27; del 32.5; 41.4 i 5; 45; 46.2 i, finalment, els articles 50.3, 58.1 i 59.1. Evidentment, lligats amb els annexos número I i número IX, que farà que votarem, precisament en aquests articles que els parlava, a favor del recurs, i votarem en contra dels altres articles.

Res més.

El Sr. PRESIDENT : Sí, m'ho vol donar per escrit, ch? Gràcies, senyor Abelló. Vol dir que ara podem passar, senyories, a la votació.

En primer lloc, votarem els articles sobre els quals s'ha demanat, per part del Grup Socialista, votació separada. *(Pausa.)* Senyor Abelló, la ratlla aquesta que hi ha al mig, vol dir que el que està per sota la ratlla no són articles que vostès impugnen o demanen votació separada, millor dit? *(Pausa llarga.)*

Bé, com he dit, votarem primer els que s'ha demanat votació separada, que són l'article 3.2; article 4.2 i 4; article 8; article 20.1, 3, 4 i 5; article 21.1 i 2; article 32.5; article 41.4 i 5; article 45; article 46.2; article 50.3; article 58.1 i article 59.1, i els annexos I i II..., I i IX, el II, no... *(Pausa.)* Doncs, també es vota l'article 27.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra els articles que s'acaben de llegir?

El recurs contra aquests articles ha estat aprovat per 98 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara es voten la resta dels articles.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que hi estiguin d'acord?

Els que hi votin en contra?

Abstencions?

El recurs contra aquests articles ha estat aprovat per 80 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Per consegüent, queda aprovat per majoria absoluta el recurs contra tots els articles enunciats en la convocatòria.

S'aixeca la sessió.

Dins de dos minuts començarem l'altre Ple.

(Són dos quarts de dotze del migdia i quatre minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 25

La sessió s'obre a tres quarts de dotze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major, l'Oïdor de Comptes i el lletrat Sr. Vintró.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Cultura i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

Punt únic : Debat i votació de les Propostes de resolució per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Ley 39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquest Ple és el debat i votació de les Propostes de resolució presentades, una pels Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya, Mixt i Popular i l'altra per més d'una cinquena part dels membres de la Cambra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per tal que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 39/1988, del 28 de desembre, Reguladora de les Hisendes Locals. Les esmentades propostes han estat publicades al *Butlletí* número 48, del passat dia 9.

Haig d'aclarir que les propostes coincideixen, amb una petita diferència, i és que la proposta del Grup de Convergència i Unió afegeix, a més dels articles de l'altra Proposta, els articles 147, 149, 150, 158.2 i 3, 166, 167, 168 i 171. *(Pausa.)* Sí, també hi ha en la Proposta de Convergència i Unió recurs contra l'article 169. *(Pausa.)* Perdó, rectifico : he dit l'article 169 i és el 69.

Per al debat se seguirà el que determinen els articles 141 i 142 del Reglament de la Cambra, sobre el procediment per a interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Un dels grups que han presentat la primera proposta pot prendre la paraula per defensar-la.

(Ll. Sr. Sanclimens s'aixeca per parlar.)

El Sr. SANCLIMENS : Senyor President, crec que hi ha un error en el que ha dit vostè anteriorment, que el número 69 no : en tot cas, estava reproduït malament i era el número 60, l'article 60.

El Sr. PRESIDENT : Sí, no. L'article 60 és coincident en les dues propostes.

El Sr. SANCLIMENS : D'acord. Però el 69 no... Aquí es va reproduir el número 69, l'article 69, i no és correcte. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Hem constatat que hi ha un error en la publicació en el *Butlletí*.

El Sr. SANCLIMENS : Exactament, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Indegudament, hi figura el 69, i ha de ser el 60. Hi estem d'acord?

El Sr. SANCLIMENS : Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : ...que és coincident en les dues propostes. *(Pausa.)* Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, tal com ha assenyalat ja el President,

efectivament, la Mesa del Parlament de Catalunya, a instància dels Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Mixt i Popular, i després a instància de més d'una desena part dels membres de la Cambra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, va demanar el preceptiu dictamen al Consell Consultiu de la Generalitat per tal d'interposar, si esqueia, el recurs d'inconstitucionalitat contra determinats articles de la Llei 39/1988, Reguladora de les Hisendes Locals, i que també va ser promulgada, com la que s'ha esmentat abans, el dia 28 de desembre de l'any passat.

Jo crec que abans d'entrar en els aspectes més concrets del recurs d'inconstitucionalitat i, per tant, d'aquells aspectes que van en detriment de l'autonomia de Catalunya i de l'autonomia dels municipis, essencialment, jo crec que val la pena situar i emmarcar aquesta Llei, llei important, tal com es recull d'una manera certament confusa en la mateixa exposició de motius de la Llei, llei que ha vingut amb retard, llei que era imprescindible i que la seva no-existència ha produït importants distorsions, importants mancances en l'administració municipal, però que, en tot cas, és una llei imprescindible per a ordenar adequadament les hisendes locals —per tant, per fer possible aquells dos aspectes essencials de l'autonomia i de la suficiència financera dels ens locals.

Val a dir que, malauradament, aquesta Llei en molts aspectes essencials no compleix aquestes premisses, ni quant a l'autonomia dels ens locals, i sobretot quant a les competències de les comunitats autònomes per a intervenir en l'ordenació de les finances dels ens locals, i tampoc compleix aquesta funció adequadament pel que fa a la suficiència financera.

Abans s'ha dit, en un altra discussió, malauradament, d'un altre recurs d'inconstitucionalitat, que hem d'anar a l'aprofundiment de l'Estatut d'Autonomia, que hem d'anar a la reforma, que hem d'anar a la millora del nostre Estatut. És obvi, és públic, és notori que la posició d'Iniciativa per Catalunya és, precisament, la d'aprofundir, la de reforçar i la de modificar, si escau, l'Estatut d'Autonomia, però —hi insisteixo— malauradament ens trobem en una situació en què hem de defensar el que tenim. El que tenim ens sembla insuficient i, malauradament, s'està produint una ofensiva antiautonòmica en tot un seguit de lleis que estan produint les Corts Generals de l'Estat que ens obliguen a tenir, a utilitzar la via dels recursos d'inconstitucionalitat per defensar les competències pròpies de Catalunya, per defensar també les competències dels ajuntaments.

Aquest és un aspecte que crec que és important de destacar, de remarcar, aquesta necessitat que tenim d'utilitzar aquesta via, sense perjudici que s'hagin d'utilitzar també altres vies polítiques, a les quals després em referiré. Però, en qualsevol cas, vull assenyalar això, perquè el recurs d'inconstitucionalitat no és una via desitjable per ella mateixa; el desitjable és que no calgui recórrer a aquest instrument, però la realitat és que, davant d'aquesta ofensiva antiautonòmica, que es fa palesa en tot aquest seguit de lleis que hem hagut d'impugnar, no hi ha més remei que utilitzar-la.

Val a dir que nosaltres ja vam anunciar en el Congrés dels Diputats, vam haver d'anunciar que hauríem d'interposar recurs d'inconstitucionalitat, que aquesta Llei, malauradament, estava condemnada a haver d'anar al Tribunal Constitucional.

Per què? Doncs, perquè aquesta Llei, que té aspectes tècnics encertats, aquesta Llei, que té una estructura normativa —en l'aspecte tècnic— jo diria que bastant correcta i acceptable, aquesta Llei, però, bandreja d'una manera quasi absoluta les competències de la Generalitat de Catalunya, les competències de les autonomies que tenen —valgui la redundància— competències en l'àmbit local. I ho fa —i em sembla que també val la pena remarcar-ho—, ho fa per dues o tres vies: la primera d'elles és la de considerar que quan l'article 149.1.18 de la Constitució Espanyola fixa com a competència de l'Estat la fixació de les bases del règim jurídic de les administracions públiques, això és una espècie de xec en blanc, de carta blanca que permet a l'Administració de l'Estat de legislar i considerar com a bases aspectes que són purament reglamentaris. És a dir, per la via de l'ampliació del concepte de bases s'estan envaint constantment —i també en aquesta Llei— les competències autonòmiques.

L'article primer de la Llei es refereix, precisament, a això; es refereix que aquesta Llei és bàsica, no ens diu en quins aspectes és bàsica: i aquí ja es produeix un element d'inconstitucionalitat —ens diu que és bàsica en certs aspectes, però no ens diu en quins. Per altra part, diu en aquells aspectes que la Llei no és bàsica, però toca matèries que són de competència exclusiva de l'Estat, i en aquells altres aspectes que no són cap d'aquests dos formen part de la potestat originària de l'Estat per a establir tributs. És a dir, per una d'aquestes bandes, per qualsevulla d'elles, en aquesta Llei l'Administració de l'Estat considera que totes aquestes competències són pròpies. És a dir, o bé per la via de les competències exclusives, amb la qual cosa es deixa en la pràctica sense contingut el punt 8 de l'article 9 de l'Estatut de Catalunya, quan parla que Catalunya té competències exclusives en règim local, doncs bé, aquesta utilització que fa aquesta Llei del previst en l'article 149.1.18, de la Constitució i també en el punt 1.14 i en el 133, aquesta utilització que fa ens deixa pràcticament sense competències, sense sentit aquest punt de l'Estatut de Catalunya, com també l'article 5, quant a l'organització territorial.

Aleshores, ens trobem que les facultats que té la Generalitat per a dictar normes en l'àmbit local..., i val la pena fer la distinció entre la capacitat de l'Estat de dictar les bases i dictar les normes quant a la hisenda general de l'Estat, i la capacitat que té la Generalitat de Catalunya per a dictar normes en l'àmbit local de Catalunya per a intervenir, per tant, normativament, per a intervenir executivament, per a intervenir reglamentàriament en l'ordenació de la hisenda local a Catalunya, dins del marc de les bases generals de l'Estat. Però aquesta competència normativa està absolutament negada en aquesta Llei. I, efectivament, tots els articles que assenyalen en aquest sentit el Dictamen que haig de dir que, a la vegada, és un Dictamen —jo crec— complet, és un Dictamen clar, és un Dictamen que dóna —em sembla a mi— idees molt concretes i es fonamenta, bàsicament, en l'establert ja pel Tribunal Constitucional, crec que aquest Dictamen recull, fonamentalment, aquells aspectes d'inconstitucionalitat que hi ha a la Llei, sobretot pel que fa referència a les comunitats autònomes. Nosaltres creiem que, fins i tot, hi ha alguns altres articles que no estan recollits en el Dictamen i que també són causa d'inconstitucionalitat, com són el 78, que sí que està recollit en el Dictamen però està recollit, essencialment, quant a les competències autonòmiques i, des del nostre punt de vista, també envaeix les competències

dels ens locals; el 79, el 92 i el 93, creiem que envaeixen també competències de les entitats locals perquè no tenen en compte el que es preveu en els articles 137 i 142 de la Constitució espanyola, que es refereixen, precisament, a l'autonomia i a la suficiència financera de les entitats locals.

Per tant, sense fer una relació exhaustiva de tots i cadascun dels articles que es consideren inconstitucionals perquè ho reflecteix, jo crec que molt clarament, el Dictamen i perquè, en definitiva, són tots aquells que concedeixen a l'Estat la facultat total completa i absoluta a l'hora de dictar les normes i a l'hora d'aplicar i desenvolupar aquestes normes relatives a les hisendes locals. També, des del nostre punt de vista, són aquells que l'Estat es reserva la facultat, no solament de fixar la participació dels municipis en els ingressos de l'Estat —que aquesta facultat és indubtable que la té—, sinó que també es reserva la possibilitat de desenvolupar aquesta tradició en els municipis, bandejant també —ho repeteixo— les competències autonòmiques.

Val a dir que, en relació amb les competències locals, nosaltres vam presentar tot un seguit d'esmenes a aquesta Direcció, que no van prosperar, que anaven en la via de reforçar l'autonomia dels municipis i anaven també en la via de millorar i augmentar les finances i la participació dels municipis en les finances de l'Estat; això, diem, no ha estat així, no s'han acceptat aquestes esmenes i, per tant, la Llei envaeix —en aquest àmbit també— competències dels municipis, competències dels municipis sobretot pel que fa referència a la gestió i a la inspecció dels seus tributs, i també a intervenir en la fixació d'aquests tributs, en la fixació dels valors cadastrals, entre d'altres, i hem de dir també —encara que aquest, òbviament, no sigui un aspecte que es pugui reflectir clarament com a inconstitucional— que la insuficiència financera que es reflecteix en aquesta Llei produirà, sens dubte, problemes seriosos als ajuntaments, quan era l'ocasió adequada, aquest era el moment per a assentar, per a establir les bases que fessin possible aquesta suficiència financera, que és la condició *sine qua non* perquè es pugui produir l'autonomia autèntica dels municipis en la seva gestió, en definitiva, en aplicar la seva política en l'àmbit local.

Val a dir també que nosaltres creiem que la Generalitat en aquest camp té una obligació important que fins ara no ha assumit; nosaltres, que creiem que la Generalitat té competències importants en règim local, i ho creiem perquè així ho estableix l'Estatut de Catalunya, creiem que la Generalitat té l'obligació de crear un fons de cooperació municipal, precisament per a ajudar a atendre les despeses dels municipis de Catalunya. No podem exigir i demanar les competències i no utilitzar aquelles que tenim, com és en el cas d'aquest fons de cooperació.

Val a dir també que nosaltres creiem que, malauradament, la situació a l'Estat espanyol en aquests moments comporta un bloqueig i un intent, fins i tot, de retrocés del procés autonòmic. Ens trobem en una situació en què, per la via dels fets i per la via de la llei, se'ns estan retallant les competències i això imposa, necessàriament, un acord entre les forces polítiques catalanes, que nosaltres hem propiciat, que nosaltres hem plantejat i que nosaltres continuem plantejant, tota vegada que ens semblen insuficients —i els fets ens ho demostren— aquests suposats acords que es produeixen periòdicament entre els socialistes i Convergència i Unió i que, malauradament, els efectes que tenen a la realitat són aquests que avui

estem discutint i d'altres; nosaltres creiem que cal un acord del conjunt de les forces polítiques catalanes per a poder, en definitiva, defensar l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per a poder defensar les nostres competències i, més enllà d'això, per a poder aprofundir en aquestes competències, per a poder reformar l'Estatut, en definitiva, perquè l'autogovern de Catalunya avanci com nosaltres creiem que ha d'avançar.

Per tot això, és evident que nosaltres votarem favorablement la interposició del recurs —òbviament nosaltres som un dels grups que ha demanat la seva interposició— en tots i cada un dels aspectes, en tots i cada un d'aquests articles, sobretot perquè, a més a més, nosaltres creiem que hi ha, fins i tot, altres aspectes de la Llei que són inconstitucionals.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fuentes. Ara, un dels signants de la proposta presentada pels diputats de Convergència i Unió, té la paraula. El senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS : Senyor President, senyores i senyors diputats, l'aparició de la Llei Reguladora de les Hisendes Locals, complementària de la Llei 7/1985, del 2 d'abril, Reguladora de les Bases de Règim Local, significa —i aquest és l'eix central que motiva la nostra proposta— una nova manca de respecte i sensibilitat envers la configuració autonòmica de l'Estat, de respecte envers les comunitats autònomes que, com Catalunya, tenen competència exclusiva en matèria de règim local reconeguda estatutàriament. Estem, en línies generals, d'acord amb la intervenció de l'Il·lustre Diputat senyor Roc Fuentes i, en tot cas, nosaltres també hi aportarem les nostres consideracions.

En primer lloc, l'exposició de motius de la Llei i el seu article primer són elements continuadors de l'escassa atenció que ha estat demostrant l'Estat en el respecte de l'esquema competencial, bases, desplegament legislatiu. Ja en la Llei de Bases del Règim Local del 1985 —recorreguda, ho recorden vostès, per aquest Parlament i pendent encara de pronunciament pel Tribunal Constitucional— es va establir un model en què les competències autonòmiques quedaven limitades a la fixació de bases, i no solament quedava limitada a la fixació de bases, sinó que s'estenia a la regulació general del règim financer dels ens locals.

En aquest marc, la nova Llei d'Hisendes Locals, tot i el seu caràcter bàsic, compta amb més de dos-cents articles que entren a regular aspectes tan puntuals com el contingut dels annexos que acompanyen el pressupost general de les entitats locals o les formes de gestió dels diferents impostos contemplats en la Llei. Es tracta, per tant, d'una regulació extraordinària, exhaustiva i tancada en la seva formulació, que des del punt pràctic i operatiu no deixa cap espai notable i efectiu per a l'exercici de la competència que reconeix a la Generalitat l'article 9.8 de l'Estatut.

En relació amb el tema, el mateix Tribunal Constitucional ha estat posant en relleu, amb la seva jurisprudència, que quan es fixen les bases s'està delimitant el que és competència estatal i definint, al mateix temps, el punt d'arrencada i el límit a partir del qual la comunitat autònoma pot exercir la seva competència de desenvolupament, que no pot quedar buida de contingut per una extralimitació en l'establiment, per part de l'Estat, de les bases d'ordenació.

En la limitació competencial autonòmica que significa l'existència d'aquesta àmplia legislació estatal, cal afegir-hi el principi d'autonomia local, que comporta reconèixer als ens locals, per imperatiu constitucional, una certa capacitat d'ordenació financera pròpia. Així doncs, entre la competència estatal i la capacitat normativa pròpia dels ens locals, no es deixa gairebé espai d'actuació a la competència legislativa de la comunitat autònoma. Així mateix, al costat d'aquest tractament viciat del tema competencial, la Llei presenta també una insuficient coordinació entre la hisenda local, l'estatal i l'autonòmica. Efectivament, la Llei s'aparta del principi constitucional de coordinació, que ha d'inspirar tota actuació administrativa i no atén degudament l'estructuració territorial adoptada en algunes comunitats autònomes, com és el cas nostre, com és el cas de Catalunya, en configurar les comarques com a entitats locals de caràcter territorial amb personalitat jurídica pròpia.

Entraré ara a analitzar el contingut d'alguns dels preceptes de la Llei, que el Dictamen del Consell Consultiu ha considerat presumptament contraris al text constitucional i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. En primer lloc, el Dictamen determina les competències de la Generalitat en matèria d'hisendes locals, essencialment establertes en l'article 9.8 de l'Estatut, que reconeix competència exclusiva, per tant, de caràcter legislatiu, reglamentari i executiu a la Generalitat en matèria de règim local. Per altra banda, les facultats que s'atorguen a la Generalitat, a l'article 5 de l'Estatut, per l'organització total del seu territori, comporta necessàriament les facultats d'assignar recursos no solament a les entitats de lliure creació, sinó a les d'existència constitucionalment necessària, com són els municipis i les províncies. Aquestes competències de la Generalitat estan delimitades, fonamentalment, per les competències bàsiques de diversos articles de la Constitució espanyola. El contingut del Títol Primer de la Llei, que estableix el seu àmbit d'aplicació, ha variat del Projecte de Llei inicial enviat pel Govern al Congrés, per una esmena presentada pel Grup Socialista, per tal de modificar la redacció de l'article primer, a diferència del Projecte, que qualificava de bàsic tot el contingut de la Llei; l'esmena pretén diferenciar entre els diferents aspectes que integren la hisenda local. Per una banda, remet a la Constitució i a la Llei de Bases de Règim Local en els aspectes concrets del sistema tributari local i de les participacions en els ingressos de l'Estat, en un intent —al nostre entendre— de reconèixer a l'Estat la competència normativa plena sobre aquelles qüestions, que no quedaria així limitada a la fixació de principis bàsics, i, d'altra banda, l'esmena també pretén —al nostre entendre— circumscriure el caràcter bàsic als altres aspectes del règim financer local. Per tant, aquest tracte diferencial que es contempla en la nova redacció no es fa per admetre una major intervenció autonòmica, sinó per limitar-la encara més, convertint la competència autonòmica de Catalunya —en el nostre cas— en una capacitat d'actuació que no deriva directament de l'Estatut sinó de la voluntat de l'Estat.

Dins del Títol Segon, l'article 60 vulnera l'ordre estatutari de competències, en exclou de tota activitat normativa i reglamentària, en matèria d'imposició municipal, la Generalitat. Per dues vies : prohibint —la primera— tàcitament l'establiment de nous tributs municipals i determinant que els tributs municipals s'exigiran d'acord amb la llei i els reglaments, atorgant així, d'una manera quasi explícita, competència exclusiva

a l'Estat en matèria de tributació local. Els articles 70, 71, 72 i 78, relatius a la fixació dels valors cadastrals a l'impost sobre béns immobles, vulneren —també segons el criteri del Consell Consultiu— les competències de la Generalitat perquè no estableixen el sistema de col·laboració en el centre de gestió cadastral i gestió tributària per part de la Generalitat, com —al nostre entendre, també— seria preceptiu d'acord amb l'article 48.2 de l'Estatut. Tenint en compte la lectura anterior de l'article 60, que fa inviables les competències autonòmiques en aquesta matèria de tributació local, cal considerar inconstitucional, per les mateixes raons, els articles 73.3, 88, 89, 96.4, 99, 103.3, 104, 108.2, 109.2 i 111. Respecte a l'article 92.3, l'exclusió de l'Administració tributària de la Generalitat de les facultats d'inspecció comporta una vulneració de les seves competències.

Els criteris exhaustius i detallats que es contenen en el text i que fan referència a la participació dels municipis i les províncies en els tributs a l'Estat, no permeten cap desenvolupament per part de la Generalitat, contradient la lletra de l'article 48.2 de l'Estatut. En aquest sentit, el Dictamen considera que els articles 115 i 126 i, per connexió, els articles 39.1, 116 i 127 i la Disposició Addicional Onzena vulneren les competències de la Generalitat.

El Títol Quart de la Llei, que regula els recursos de les entitats locals supramunicipals, reconeix inicialment una important participació d'aquestes en la determinació dels seus recursos econòmics, tot i que, després, l'article 136 prohibeix que les comarques exigeixin algun dels impostos i recàrrecs regulats a la Llei o participin en els tributs de l'Estat. D'aquest mandat prohibitiu, se'n dedueix que les comarques són considerades com una qüestió aliena a l'organització general de les entitats locals, sense que la seva implantació pugui afectar els recursos que la Llei atribueix als municipis i a les diputacions, plantejament que, evidentment, no s'ajusta als principis constitucionals i estatutaris sobre l'organització territorial de l'Estat i les comunitats autònomes.

Finalment, també incoem en aquesta Proposta de resolució una sèrie d'articles del Títol Sisè : el 147, el 149, 150, 158.2 i 3, 166, 167, 168 i 171, que tot i que no es contemplen en la conclusió emesa pel Consell Consultiu, sí que el Dictamen —concretament en el fonament desè— deixa entreveure la possibilitat de considerar-los també contraris a l'ordre constitucional i estatutari, per la lògica exposada anteriorment : es tracta de preceptes que entren a regular qüestions de detall i que van més enllà del que és una legislació bàsica, amb la qual cosa —com poden vostès comprendre— deixen a les comunitats autònomes i a la Generalitat, en particular, un marge molt limitat de desenvolupament de les seves competències.

Per totes les raons exposades, reiterem, doncs, la necessitat d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la nova Llei d'Hisendes Locals, amb la intenció d'esmenar, en allò que sigui possible, la transgressió que s'ha produït en l'ordre constitucional i, en especial, el sistema distributiu de competències configurat per la norma fonamental i per l'Estatut d'Autonomia. Amb aquest propòsit, doncs, demano a tots els membres d'aquesta Cambra el seu vot afirmatiu.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sanclimens.

Ara poden intervenir els altres grups parlamentaris. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, dels set recursos d'inconstitucionalitat que aquesta Cambra ha presentat en els vuit mesos que portem de legislatura —aproximadament un cada mes—, el que avui ens ocupa estableix un rècord d'inconstitucionalitat, tant pel que fa al nombre de preceptes que atempten contra l'ordre constitucional i estatutari com per la natura dels preceptes vulnerats.

Es tracta de la Llei d'Hisendes Locals, una llei sobre la qual el nostre Grup parlamentari al Congrés dels Diputats, a Madrid, va presentar una esmena a la totalitat, i també va demanar la seva inconstitucionalitat, i ho va fer a partir que creiem que tres són els ordres constitucionals i estatutaris que considerem vulnerats, els diputats del CDS, per aquesta Llei : un primer, el que afecta l'organització territorial de l'Estat, segons la regulació que preveuen el Títol Vuitè de la Constitució i els articles 5 i 48 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya; un segon ordre, el d'autonomia local, garantit a l'article 140 de la Constitució, i, finalment, un tercer precepte, el de la suficiència financera de les hisendes locals, que recull l'article 142 de la Constitució.

Pel que fa a la primera de les qüestions esmentades, és a dir, pel que fa referència a l'organització territorial de l'Estat, aquesta Llei constitueix una manifestació clara, rotunda, de la voluntat centralitzadora i uniformista del Govern socialista, que obvia completament els mecanismes que per a l'organització territorial de l'Estat preveu la Constitució. El punt clau d'aquesta vulneració es troba a l'article primer de la Llei, perquè, malgrat la declaració que es tracta d'una norma bàsica, ignora les facultats que l'Estatut d'Autonomia atribueix a la Generalitat de Catalunya en matèria de règim financer de les corporacions locals; tant és així que, quan exclou els règims especials de Navarra i del País Basc, la Llei oblida les competències de la Generalitat que en aquesta matèria té, segons els articles 5 i 48 de l'Estatut d'Autonomia. El text legal que avui és objecte de debat regula de manera uniforme, general i completa tot el procediment relatiu a la hisenda local, declara el text com a norma bàsica, i deixa completament al marge les competències que, pel que fa a l'organització autonòmica, atribueix a la Generalitat l'Estatut d'Autonomia i, tal com encertadament assenyala el Dictamen del Consell Consultiu, sense determinar quins preceptes són bàsics i quins no ho són.

Pel que fa al segon ordre constitucional vulnerat, és a dir, el de l'autonomia local, els articles que dictamina com a inconstitucionals el Consell Consultiu ho són, no tan sols pel fet d'excloure tota competència a la Generalitat, sinó també perquè representen un veritable atemptat a l'autonomia local. Aquest atemptat es produeix perquè, d'una banda, el seu caràcter uniformista imposa de manera obligatòria determinats tributs i, d'altra banda, configura uns mecanismes facultatius que atempten la llibertat, la gestió autònoma per part dels ajuntaments dels seus interessos —atès que podria donar-se el cas de municipis que prioritzessin una gestió patrimonial sobre la gestió oficial que preveu la Llei. D'altra banda, regular els nivells o trams intermedis de la modulació de les diferents quotes-tipus és també una manifestació estricta d'invasió de l'autonomia local en la gestió dels seus tributs propis. Des d'aquesta perspectiva, senyores diputades i senyors diputats, es

vulnera l'ordre estatutari de competències de la Generalitat en matèria d'imposició municipal, en excloure-la de tota activitat normativa i reglamentària en la matèria.

Per aquests motius, considerem inconstitucionals els articles 57 i 60 de la Llei, i coincidim plenament amb el Consell Consultiu en la inconstitucionalitat de tots aquells articles que el Dictamen declara inconstitucionals, del capítol 2 del Títol 2, així com els articles 115 i 116 del capítol 3 del Títol 2. No entraré ara en l'anàlisi dels motius d'inconstitucionalitat de cadascun d'aquests articles, perquè s'emmarca en el quadre d'inconstitucionalitat que anteriorment he esmentat, però el que sí que cal fer és un breu comentari sobre un aspecte que, a més a més de la seva manifesta inconstitucionalitat i exclusió de competències de la Generalitat, és anacrònic i aberrant: es tracta de la configuració que es fa en els articles 70, 71, 72 i 78, com a impostos locals, els que recauen sobre béns immobles i d'altres, en reservar les regulacions de les bases i la gestió d'aquests impostos al Ministeri d'Hisenda, concretament al Centro de Gestión Catastral y Cooperación Tributaria, obrint una via d'accés a determinades institucions en règim de col·laboració. La situació esmentada, òbviament, no té cap mena de sentit, perquè no hi ha cap raó perquè ajuntaments com el de Barcelona o qualsevol altre de la seva àrea metropolitana, o el de Girona, o el de Lleida, o el de Tarragona, o el de molts altres de Catalunya, no tinguin capacitat per a gestionar aquests tributs.

Pel que fa al tercer dels ordres esmentats, és a dir, el referit a la suficiència financera de les hisendes locals, els articles 39.1, 115, 116, 126 i 127 vulneren les competències autonòmiques, en no permetre cap intervenció, en la distribució de les participacions en els tributs de l'Estat, dels municipis i diputacions, així com la distribució d'assignacions complementàries a aquells quan no puguin exercir adequadament les competències referides als serveis públics obligatoris.

Però, a més a més, els articles abans esmentats vulneren el principi de suficiència financera recollit en l'article 142 de la nostra Constitució. Aquest precepte constitucional exigeix que, per donar algun contingut a l'autonomia local, aquesta haurà de disposar de recursos suficients, bé propis, bé participats. És a dir que el principi de suficiència financera pretén la integritat de la hisenda local, no necessàriament amb tributs propis. Els mecanismes que estableix la llei pel que fa a nous tributs són simplement una reproducció dels impostos ja existents —no hi trobem cap novetat—, però és que, a l'ensem, els mecanismes de participació es limiten, pràcticament, a fixar una quantitat en la Disposició Addicional Desena, 433.000 milions de pessetes, que representen un nivell de participació clarament insuficient —i, fins i tot, insignificant, si ho posem en relació amb el que existeix en els països de la Comunitat Econòmica Europea.

Malgrat que el marc d'aquest debat potser no és el més adequat, volem insistir que la participació dels ajuntaments s'hauria de situar sobre el 25% dels dos primers capítols dels ingressos tributaris de l'Estat no cedits dels Pressupostos Generals. Aquest volum de participació, aquests recursos responen a la creença del Centre Democràtic i Social que els ajuntaments han de participar de manera molt més directa, en funció del seu cercle d'interessos, que coincideixi amb aquells que, en virtut del principi de major proximitat, afecten de manera més

directa els ciutadans. El Centre Democràtic i Social vol una hisenda local que s'adeqüi a unes competències gestionades pels ens locals en benefici directe dels destinataris del servei, en un marc d'actuació autònoma que es correspongui amb el màxim desenvolupament constitucional.

Entenem també atemptatori a les competències de la Generalitat el paràgraf quart de l'article 124, en reservar-se l'Estat el desenvolupament reglamentari d'una matèria que correspon a la Generalitat... i el mateix podríem dir en relació amb l'article 130.2 de la Llei.

Els articles 131, 132 i 133, així com el 136.1, que regulen els recursos de les comarques, no s'ajusten en el seu plantejament als principis constitucionals i estatutaris relatius a l'organització territorial de l'Estat i de les comunitats autònomes, tal com argumenta el Dictamen del Consell Consultiu. Però, a més a més, atempten contra el principi de suficiència financera, en la mesura que, si les organitzacions comarcals han de tenir i executar competències pròpies, òbviament cal dotar-les de mitjans econòmics suficients. Per això no té cap mena de sentit el que es conté en l'article 136.1. Per aquesta mateixa raó, considerem inconstitucional l'article 134.2, relatiu als recursos de les àrees metropolitanes.

Les Disposicions Addicionals Quarta, punt 2, Cinquena, punts 2 i 3, Onzena, Tretzena i Catorzena, i la Disposició Transitòria Onzena, tracten aspectes ja esmentats anteriorment, amb la qual cosa entenem que també són inconstitucionals.

Per concloure, senyor President, volem manifestar que la Llei Reguladora de les Hisendes Locals, amb la redacció que se li ha donat, mostra clarament l'adopció d'una posició centralista, vertical Estat-ajuntament, fent menció, com si d'una broma es tractés, dels principis d'autonomia local i suficiència financera i obviant tot el desenvolupament que fins ara s'ha portat a terme per tal de conjugar els interessos de la vida local amb els de les comunitats autònomes i amb els de l'Estat, en un perfecte repartiment de cercles d'interessos. Una llei, la d'Hisendes Locals, absolutament descentralitzadora i uniformista; una manifestació més, en definitiva, de la concepció verticalista que el Govern socialista, malauradament, porta amb excessiva freqüència a la pràctica a través del seu equip econòmic; una manifestació més —com abans ha dit un altre diputat— de la greu retallada que, des del Govern socialista de Madrid, es propicia del desenvolupament de l'Estat de les autonomies. En conseqüència, els diputats del Centre Democràtic i Social votaran a favor de la inconstitucionalitat de la Llei en l'abast de la conclusió I del Dictamen del Consell Consultiu.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, els prego que donin per aplicats, amb aquesta intervenció que ara faré, tots els arguments polítics que han configurat la primera meitat de la meua anterior intervenció referent a la Ley de Demarcación y Planta Judicial, excepte en el punt en què els parlava de l'oblit voluntari que feia el legislador de l'organització territorial de Catalunya. Doncs bé, ara resulta que

en aquesta Llei que ens ocupa els retorna la memòria i sí que es recorden de l'existència de les comarques, encara que per a mal, ja que tan sols ho fan per dir clarament i explícitament que no els correspon ni cinc de la participació dels ens locals en els tributs de l'Estat, al seu article 136. Però, en el nostre cas, no és tan sols això el greu, sinó que va més enllà, i, enmig de les seves amnèsies temporals, no se'ls ocorre altra cosa que preveure aquesta participació per a les corporacions metropolitanes.

Sense voler pecar de malpensats, sembla ben bé que en aquest tema el legislador ha tingut cura de llegir-se les nostres lleis de divisió territorial, o d'organització territorial, per trobar la manera de contradir-les, contrarestar-les o fer-les inviables, esperant, fins i tot, que amb allò de «la pela és la pela», i en el cas dels catalans, potser es podria reconduir la situació ressuscitant la Corporació Metropolitana per no perdre els diners que li podrien arribar i ofegar els consells comarcals en reduir-los els ingressos gairebé a l'aportació de la Generalitat, ja que l'article 133.2 estableix una important limitació al règim financer de les entitats supramunicipals, en disposar que el seu establiment no pot alterar el règim propi dels ajuntaments agrupats a l'entitat, condicionant la potestat legislativa autonòmica.

Sembla que la filosofia que ha inspirat aquesta Llei entén l'organització territorial com si existissin compartiments separats i independents: d'una banda, l'organització general i uniforme en municipis i províncies i, de l'altra, l'organització pròpia que puguin establir les comunitats autònomes, que no podrà interferir en l'organització general. Evidentment, aquest plantejament no s'ajusta als principis constitucionals i estatutaris sobre l'organització territorial de l'Estat i les comunitats autònomes, sinó que més aviat ens recorda allò de «sindicato, familia y municipio».

L'amnèsia dels autors de la Llei continua vigent i continua viva pel que respecta al sistema de col·laboració amb el Centre de Gestió Cadastral i Cooperació Tributària per part de la Generalitat, com seria preceptiu, d'acord amb el que disposa el segon paràgraf de l'article 48.2 de l'Estatut de Catalunya, que, textualment, diu: «Mitjançant una llei de l'Estat serà establert el sistema de col·laboració dels ens locals, de la Generalitat i de l'Estat per a la gestió, liquidació, recaptació i inspecció dels tributs que es determinaran». Aquí podríem fer esment també de l'article 130.2 de la Llei, que possibilita l'assumpció, per part de les diputacions provincials, de la recaptació dels impostos sobre béns immobles i sobre activitats econòmiques dels ajuntaments, quan aquesta competència o possibilitat correspon a la Generalitat, d'acord amb l'esmentat a l'article 48.2 de l'Estatut de Catalunya. El mateix es pot dir, per exemple, de la Disposició Addicional Quarta, en el seu apartat segon, pel que fa a la formació, conservació, renovació, revisió i altres funcions inherents als cadastres immobiliaris, que es reserva com a competència exclusiva de l'Estat a través del Centro de Gestión Catastral, en col·laboració amb ajuntaments, diputacions i *cabildos* o *consejos insulares*, sense preveure, en cap cas, la participació de les comunitats autònomes, tot i que els cadastres diu que seran utilitzats com a base de dades, tant per l'Estat com per les comunitats autònomes... Encara que, fent una lectura més pràctica del tema, doncs, aquesta situació pugui ser o potser pugui accelerar la constitució de Catalunya en

província única, per tal, almenys, d'accedir a unes competències que la Llei 39/1988 reconeix a les diputacions i que, en canvi, nega a la Generalitat.

De tota manera, aquesta Llei, la 39/88, impossibilita per sempre que en el futur la Generalitat pugui ordinar l'Administració local catalana, per molt que l'Estatut ens digui que tenim competència en l'àmbit local en el seu article 9.8, El que avui es ventila no és si la Llei és progressista o no, perquè, si així fos, ens podríem estendre en consideracions diverses, començant pels articles 119 i 120, o bé el 33.4 —per citar-ne alguns—; però no entrem en aquesta qüestió: nosaltres, quan demanem el vot afirmatiu a aquest recurs, és perquè els drets futurs de Catalunya es troben en perill —tant se val qui estigui a la Generalitat dintre d'ics anys: qui governi amb aquesta Llei tindrà nul·les possibilitats polítiques i legislatives.

Aquesta amnèsia —que no ignorància— de què els parlava fa que a Madrid no s'assabentin de les sentències del Tribunal Constitucional a l'hora de redactar l'article primer de la Llei d'Hisendes Locals, que, per ell mateix, gairebé inconstitucionalitza tota la Llei, ja que en la Sentència 6980/1988 es delimita amb suficient claredat el sentit jurídic de l'adjectiu «bàsic» com per no caure en l'error de considerar les comunitats autònomes poc més que analfabetes. Si no, a què ve redactar un text confús, fosc, que els permeti salvar el formalisme de la denominació de «bàsica» i el contingut material del qual sigui una norma prolífica en les seves determinacions i laberíntica en el seu seguiment i que, a més, oblidés per sempre les moles-tes comunitats autònomes, que no paren de produir normes que inoportunen constantment l'esperit uniformitzador de l'Administració de l'Estat?

Quan, fent ús de la seva competència en matèria d'hisendes generals, l'Estat regula qüestions referents a l'Administració local, no pot desconèixer la delimitació competencial que, respecte a ella, existeix en el mateix Estatut, la comunitat autònoma i l'Estat —en el nostre cas, la Generalitat. Si per a aquestes finalitats financeres i hisendístiques ha d'introduir modificacions en el règim jurídic de les administracions locals, ho haurà de fer de manera que no quedi anihilada la possibilitat i l'exercici de la facultat de la Generalitat per dictar lleis i normes que detallin aquest objectiu. Madrid no vol recordar que ja el 1985 el Tribunal Constitucional li recordava coses semblants.

Que potser no ho recorda, el Govern central, que una llei seva, la LOFCA —tant citada i discutida en aquesta Cambra legislativa—, obliga, en el seu article 2.2, textualment, que «cada comunitat autònoma està obligada a vetllar pel seu propi equilibri territorial i per la realització interna del principi de solidaritat»? Com complir aquest manament amb l'existència de l'article 2, referit o connectat amb l'article 57? Com podrà la Generalitat realitzar una tasca de correcció de desequilibris territorials si l'eina financera de les corporacions locals queda fora del seu abast?

Podríem també entrar a comentar o denunciar la decepció que ha representat per als ajuntaments l'aparició de la Llei d'Hisendes Locals, després de tants anys d'esperar una llei que garantís la suficiència financera de les corporacions locals, tot i tenint en compte les diferents especificitats que poden caracteritzar els diferents municipis. Però tampoc és aquesta la missió del recurs d'inconstitucionalitat de què ara tractem, sinó que

aquest és un tema que caldrà redreçar, des dels Pressupostos de la Generalitat, al més aviat que es pugui, i, definitivament, el dia que la majoria que controla aquest Parlament es decideixi a reclamar un sistema de finançament just i digne per al nostre país, sense deixar de banda el buidat real i no fictici de les diputacions —en benefici, bàsicament, d'ajuntaments i consells comarcals—, en lloc de potenciar-les ostentament —com és el cas de la de Tarragona, per posar algun exemple.

El que avui ens ocupa, però —tal com deia—, és decidir la inconstitucionalitat de la Llei 39/1988, Reguladora de les Hisendes Locals. I, tal com queda palès en el Dictamen número 156 del Consell Consultiu, i d'acord amb el que he exposat, el nostre Grup votarà favorablement la interposició del recurs, perquè considera contraris a l'ordre constitucional i estatutari els articles que s'esmenten en els dos punts de les conclusions del referit Dictamen del Consell Consultiu i, a més, també, els que s'estudien i inclouen en el seu fonament desè.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, estem d'acord que, una vegada superats els processos de conformació definitiva dels aspectes de l'activitat financera general amb transcendència a l'àmbit local, superats estos processos, era necessària una llei complementària de la Llei de Bases de Règim Local que, imposant lo principi de suficiència financera, alterés substancialment un model unitari i centralista per un altre model inspirat en lo principi d'autonomia que preveuen los articles 137 i 142 de la Constitució Espanyola, que consagren los orígens generals i bàsics per mitjà dels quals s'havia de dissenyar lo sistema de finançament dels ens locals.

I, a partir d'est criteri polític i tècnic, que probablement tots compartim —almenys fins ara tots han compartit—, interessava examinar —com així ho ha fet lo Consell Consultiu de la Generalitat— si els dos principis constitucionals de suficiència financera i d'autonomia no passaven de ser una simple declaració formal o de bones intencions o si, al contrari, los poders locals comparteixen esta responsabilitat, no només amb l'Estat, sinó també amb la comunitat autònoma corresponent —en est cas que ens interessa, la facultat d'exercir, per part de la Generalitat, les competències que en matèria de tutela financera i de règim local preveuen els articles 9 i 48 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Des de la nostra opinió, es tracta, per consegüent, de conciliar que les facultats de la Generalitat no poden anar més enllà de la legislació bàsica estatal, de conciliar estes facultats amb los fonaments jurídics que l'Estat no pot impossibilitar la Generalitat d'executar les competències relatives als ens locals dins del seu territori.

I és evident que el Dictamen del Consell Consultiu, si bé no entra a discutir que en aquesta Llei la suficiència financera no només adquireix consistència institucional, sinó que també aporta, si es compleixen, mecanismes per convertir-se en realitat material, per mitjà de dos criteris fonamentals i independents de finançament, com poden ser los tributs propis i la participació en los tributs de l'Estat, que garanteixen de manera efectiva est principi de suficiència financera, si bé és cert que el Consell Consultiu, com deia, no ho discuteix, sí que condicio-

na la constitucionalitat de tot allò que la Llei entén de consideració de bases de règim jurídic financer de l'Administració local, que, en definitiva, són tots los preceptes que conté la mateixa Llei, a excepció dels preceptes que regula lo sistema tributari local. (*Remor de veus.*) Gràcies, senyor Diputat.

I a partir d'estes consideracions que conformen lo títol preliminar, l'article primer, i, sobretot, l'àmbit d'aplicació, és evident que la redacció en qüestió, no només vulnera lo principi de seguretat jurídica, sinó que també perjudica la garantia de la interdicció de l'arbitrarietat dels poders públics, és a dir, que l'orientació de la definició de lo bàsic no pot quedar a la lliure disposició de l'Estat, ni tampoc pot tenir l'Estat la facultat d'imposar com a norma bàsica qualsevol precepte legal o reglamentari per la via de la no-advertència prèvia a les corresponents comunitats autònomes.

Per consegüent, i una vegada examinat lo Dictamen del Consell Consultiu, lo Grup parlamentari Popular ha adoptat la decisió política de recórrer contra aquells articles que fan referència a l'àmbit d'aplicació, a la participació en los tributs de l'Estat, a l'enumeració i constitució dels recursos, als impostos potestatsius dels ajuntaments, a la fixació dels valors cadastrals, a l'increment de les quotes sobre l'impost de les activitats econòmiques, a l'increment de les quotes sobre vehicles de tracció mecànica, a tots aquells articles a què s'ha referit el senyor Sancilimens, referents als pressupostos en matèria d'aprovació, composició i execució, i, sobretot, a la participació de les comarques respecte a la participació o a la percepció dels tributs de l'Estat.

Nosaltres entenem que la prohibició expressa de l'article 136 d'esta Llei, relativa a les comarques en la no-participació dels tributs de l'Estat, va en contra de les competències de la Generalitat, va en detriment de l'eficàcia administrativa i crebanta, en definitiva, lo dret dels ciutadans a l'efectiva prestació dels serveis públics.

Senyores i senyors diputats, si és cert que he manifestat amb estes paraules meves la voluntat de recórrer contra trenta-quatre articles, quatre disposicions addicionals, una disposició transitòria i la disposició final, ens queden encara quatre articles i una disposició addicional, que es refereixen als recursos de les hisendes provincials, no només no obtindran lo nostre suport, sinó que hi votarem en contra, independentment de la respectada opinió del Consell Consultiu, que fonamenta lo seu criteri jurídic en lo Dictamen referit a la Llei que regula el Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, i, això, lluny de criticar-ho, sense cap reserva, l'alabem pel que significa de coherència jurídica i tècnica per part del Consell Consultiu, però també per coherència, en proclamar obertament i una vegada més la meua, la nostra, profunda tendència provincialista, no fem altra cosa que reiterar un posicionament invariable que, a la vegada, respecta i considera les opinions dels altres.

Des de la nostra consideració jurídica, lo concepte doctrinal de la Llei de Bases de Règim Local, a més d'imposar fórmules d'estRICTA propensió uniformista, redueix sensiblement lo marge de decisió del legislador autonòmic, per això resulta difícil assumir l'examen del Consell Consultiu, a partir que cap dels dictàmens que ha evacuat lo Consell Consultiu fa referència a la barreja del nostre legislador autonòmic respecte al que és lo concepte de la distribució de competències, la distribució

de funcions, la titularitat de competències i la titularitat de serveis.

I, si per una altra part, lo Consell Consultiu de la Generalitat, a l'hora de documentar est Informe, ens recorda alguns articles —com ja hem dit— de la Llei que Regula el Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials, hem de manifestar que, si bé esta Llei de les províncies reconeix la relació recursos-competència, la mateixa Llei aporta, més avant, la incongruència, quan relaciona traspàs de serveis i percentatge de participació dels ingressos provincials; incongruència també perquè la participació tracta indiscriminadament l'origen dels ingressos i dels recursos provincials, sense cap consideració a una possible vinculació de la competència a la consegüent modificació de la titularitat.

Però, fins i tot admetent, per la nostra part, que nosaltres poguéssim fixar els criteris de la distribució del que és la participació i la subvenció incondicionada, amb tota seguretat no podríem variar els destinataris finals d'esta distribució, i molt menys podria significar que l'ens al qual s'encomana esta distribució, se pugui apoderar dels fons a distribuir. Ni la percepció, ni la coordinació, ni la distribució poden forçar decisions que vinguin a negar qualsevol autonomia financera.

En la seva conseqüència, deixem constància que mentre una llei no modifiqui l'actual legislació sobre règim local, atribuïnt a la Generalitat facultats en el recàrrec provincial o en la participació de les províncies en los tributs de l'Estat, la nostra posició política se mantindrà en valor constant, no sé si en molt o poc valor; en qualsevol cas, lo que ens vulguin atribuir. I vull afegir que fins que una llei orgànica no suprimeixi les províncies catalanes, amb la consegüent constitució de Catalunya en província única, integrada immediatament als òrgans de la Generalitat, los paràmetres fonamentals del nostre posicionament resultaran també invariables.

I amb lo reconeixement al Consell Consultiu de la Generalitat per la inclinació natural de presentar les coses ben fetes, anuncio el vot favorable del Grup Popular a recórrer al Tribunal Constitucional contra los articles i disposicions que no afecten los recursos de les províncies, i, consegüentment, les diputacions provincials.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gibert.

El Sr. GIBERT : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, em permetran una brevíssima referència —per situar el context— a una valoració de la Llei que estem tractant, per dir que des de l'òptica del municipalisme —que és l'única òptica amb què cal mirar-la i aplicar-hi la valoració— és positiva, és una Llei positiva. No plenament satisfactòria —també ho hem de dir—, però positiva, perquè clarifica, regula i consolida principis d'autonomia financera dels ajuntaments i obre vies a un avenç gradual a la plenitud municipal de la qual encara estem lluny, com tots els senyors i senyores diputades saben i sabem.

Jo he fet aquests dies una lectura gairebé exhaustiva dels debats sobre aquesta Llei en el Congrés i en el Senat, i haig de dir que he vist —en relació amb les posicions que ara acabo de sentir— de tot : coherències i incoherències. Però no m'hi estendré perquè aquest no és el tema del debat, sinó que el tema

és posicionar-se sobre si els trenta-set dels dos-cents trenta-sis preceptes que el Consell Consultiu considera que són o que poden ser inconstitucionals, si ho són o no des del nostre punt de vista, i si abonem o no la presentació d'aquest recurs.

I hem dividit aquests trenta-set articles en dos blocs, bàsicament —i, alguns, tractats aïlladament—, i començant per l'article 1, del qual s'ha parlat profusament en les intervencions anteriors, hem de dir que el Consell Consultiu diu : «es pot considerar inconstitucional en la mesura que no determina exactament els preceptes bàsics en la matèria», i es basa en la Sentència del Tribunal Constitucional 179/85, sobre mesures de sanejament de les hisendes locals, que afirmava que és imprescindible la distinció entre bàsics i no bàsics. Diu també el Consell Consultiu : «Només si s'interpretés que tota la Llei són preceptes bàsics, seria constitucional.» Llavors, si la Llei digués —com deia al principi, abans d'aquella esmena de què també s'ha parlat aquí— que tots els preceptes són constitucionals, aleshores sí que amb raó es podria presentar un recurs d'inconstitucionalitat, s'hi recorreria amb raó, perquè alguns no poden ser declarats bàsics i tenen un altre fonament i caràcter, com també reconeix el Consell Consultiu en el seu Dictamen, perquè en l'article 1 especifica quins són bàsics —els que es fonamenten en l'article 149.1.18 de la Constitució—; quins són dictats segons previsions de l'article 5.a), de la Llei Reguladora de Bases de Règim Local, sobre el sistema tributari local —que ja determina la distribució de competències entre Estat i comunitats autònomes, i que no fou recorregut en el recurs que es va acordar en aquest Parlament el 25 del 6 del 85, sobre la Llei Reguladora de Bases de Règim Local— i també fer —diu el Consell Consultiu— els que desenvolupen l'article 142 de la Constitució Espanyola, sobre participació en els tributs de l'Estat.

És a dir, és cert que no enumera un per un quins articles són bàsics i quins articles no són bàsics, però sí que delimita quins ho són i quins no ho són en l'article 1, i, per aquesta raó..., i ho diu clarament l'article 1 —o algú ha dit que potser no tan clarament, això és opinable—, que tots són bàsics, excepte els que el mateix Consell Consultiu diu que es basen en altres disposicions i tenen un altre caràcter i fonament. Per tant, entenem que l'article 1 és constitucional.

Si passem a l'article 60, molt lligat amb aquest, veurem que parla dels ajuntaments —que exigiran una sèrie de tributs—, i acaba l'article 60 dient : «De acuerdo con la presente Ley y las disposiciones que la desarrollen y las respectivas ordenanzas fiscales.» El Consell Consultiu diu : «Sembla» —i fixem-nos que diu «sembla»— «que estableix uns números *clausus* d'impostos», dels quals parla, concretament, l'article 60, i parla també de la prohibició tàcita d'establir nous tributs. Nosaltres hem de dir que, tàcita, i tant, tàcita. Tan tàcita que no veiem que existeixi aquesta prohibició i crec que estem tots obligats a entendre que tot el que no és prohibit és permès.

També, en aquest mateix sentit, i si veiem l'article 106.1 de la Llei Reguladora de Bases de Règim Local, diu clarament : «Las entidades locales tendrán autonomía para establecer y exigir tributos de acuerdo con lo previsto en la legislación del Estado, regulador de las haciendas locales y en las leyes que dicten las comunidades autónomas en los supuestos expresamente previstos en aquella.» I tampoc fou recorregut contra aquest article —tal com està redactat i tal com l'he llegit—,

tampoc fou recorregut per aquest Parlament en el recurs que es va presentar i acordar el 25 del 6 del 85, sobre aquesta Llei, i és vigent, aquest article, i no està contradit per la Llei que ara estem examinant.

El dit article, l'article 106, «en excloure» —diu el Consell Consultiu— «en excloure tota activitat normativa i àdhuc reglamentària a la Generalitat, vulnera...», etcètera, i hem de dir que mai es parla de reglament —en tot aquest article 60 en cap moment es parla de reglaments—, i pel que fa a disposicions, el Consell Consultiu entén que disposicions que desenvolupin aquesta Llei només poden ser estatals, quan, en realitat, una interpretació que ens sembla correcta és que les disposicions perquè es desenvolupi la Llei les ha de fer qui tingui la competència per desenvolupar-les, i, com a prova que no hi ha exclusió de la Generalitat, hem de dir que aquest mateix article que hem llegit abans parla també de les ordenances fiscals, i suposo que cap senyora diputada ni cap senyor diputat d'aquesta Cambra està pensant que l'Estat s'irroga, a partir d'ara, la voluntat de fer les ordenances fiscals de cada ajuntament. Per tant, em sembla que és un problema d'interpretació, tal com també reconeix el Consell Consultiu, perquè, quan parla dels articles que són condicionats per aquests 1 i 60 de què estem parlant —concretament, el 73.3, el 88, el 89, el 96.4, el 99, el 103.3, el 104, el 108.2, el 109.2 i el 111, que són els que fixen marges en els tipus impositius de determinats impostos, la contribució territorial urbana i rústica, la llicència fiscal, circulació, llicències d'obres, plusvàlues, etcètera—, el Consell Consultiu diu: «La constitucionalitat dels esmentats preceptes només podria quedar salvada per una interpretació certament difícil», certament difícil, diu, «dels articles 1 i 60». Podria quedar salvada per la interpretació dels articles..., per tant, reconeix que és un problema d'interpretació.

La Llei no varia, en relació amb aquests impostos, conceptualment la situació actual. És a dir, abans i després de la Llei, fins ara els ajuntaments estan fixant, dins d'uns marges, els tipus que afecten —mitjançant ordenances fiscals— aquests impostos que hem relacionat; ho estan fent. I aquest Parlament, abans i després de la Llei —perquè la Llei no modifica la situació—, podia i pot legislar per fixar, dins d'aquests marges en què actualment ho estan fent els ajuntaments, perquè aquest Parlament no ho ha fet. Jo dic: fem-ho ara, perquè no ha canviat res. Aquesta Llei, en aquest sentit, no canvia res.

I això ens porta a dues interpretacions possibles d'aquest conjunt de problemes, que és fer la interpretació, jo diria, desconfiada, o una interpretació confiada, que es pot fer sense risc; que es pot fer sense risc, perquè el final seria el mateix. És a dir, si aquest Parlament legislés abans o després de la Llei sobre aquests temes, i resultés que la suspicàcia fos justificada, què passaria? El Govern hi recorreria, segurament, i acabaria exactament igual com ara, acabaria al Tribunal Constitucional. Per tant, sense cap risc, es pot fer la interpretació generosa i confiada, que és la que creiem que s'hauria de fer, i que creiem, a més a més, que és la correcta. La millor manera de defensar les competències —ho hem dit altres vegades en aquest Parlament— és exercint-les, cosa que no s'ha fet fins ara, abans que existís aquesta Llei que entenem que no modifica la situació.

Per tant —hi insisteixo—, legislem, fem la Llei de Finances Locals que preveu la Llei 8/87, Municipal i de Règim Local,

fem lleis com la de l'import turístic, que fa cinc anys que s'està anunciant, fem-les, i veurem què passa; jo crec que aquesta Llei no modifica la situació que permet legislar sobre aquests temes.

Pel que fa als articles 70.2, 70.3, 70.4, 70.5 i 70.6, 71, 78.1 i l'Addicional Quarta, punt 2, que és la que fa referència a la fixació de valors cadastrals —dels quals també s'ha parlat profusament en les intervencions anteriors—, nosaltres entenem que no vulneren competències, però hem de reconèixer que no les desenvolupa, les competències de la Generalitat, i podria fer-ho i hauria de fer-ho, entenem. En aquest sentit... el que passa... i estaria bé que ho fessin, per tant. El que passa és que també ens trobem en una situació que, ni abans ni ara, és a dir, abans d'aquesta Llei, la Generalitat no participava en els centres de gestió, i no hi participava independentment del que digui aquesta Llei. I quina és la via de participar-hi? Sempre trobaran el nostre suport si prenem iniciatives que tendeixin que la Generalitat participi en els centres de gestió de la contribució territorial urbana; iniciatives com una llei que es proposi al Congrés, o com iniciatives per a modificar les normes reguladores dels centres de gestió; iniciatives a què —hi insisteixo, ja ho anuncio des d'ara— donarem suport incondicionalment; el que passa és que per la via de la inconstitucionalitat no es resoldrà perquè, en ell, el precepte no és inconstitucional. I el que cal és regular el sistema de col·laboració que preveu l'article 48.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya perquè es produeixi aquesta participació.

Si ens referim als articles 92.3 i a la Transaccional Onzena, que parlen de la inspecció tributària, veurem com el Consell Consultiu es basa en la mateixa sentència que hem esmentat abans, 179/85, de sanejament de les hisendes locals, que, d'alguna manera, donava... no d'alguna manera, sinó clarament, donava la raó a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en el sentit de la tutela financera de l'article 48.1, i això, evidentment, no està en qüestió, la sentència deia això clarament. El que passa és que aquí hi ha una confusió, una confusió entre tutela financera i inspecció dels ens locals, que ara ha vingut encara més reconfirmat per una altra sentència del Tribunal Constitucional pel que fa a la Sindicatura de Comptes en relació amb el Tribunal de Cuentas, i que això, és clar, aquesta tutela no es posa en qüestió, i, en canvi, la llei fa referència a la inspecció tributària, inspecció tributària, no a la tutela financera, i hem de tenir clar que no hem de mirar només l'article 48.1 de l'Estatut, hem de mirar també el 48.2, on queda clar que la gestió, liquidació, recaptació i inspecció dels tributs locals són competència dels ajuntaments, que la poden delegar a la Generalitat; i, en aquest sentit, la diferència entre tutela financera i inspecció tributària em sembla que és força clara; i això val també per a l'article 132, perquè entenem que aquesta competència municipal, els municipis poden, si volen, delegar-la també a les diputacions, cosa que sembla que pot passar o no pot passar, però que poden fer-ho. Perquè no és un problema de reassignació de les competències a les diputacions, sinó que estem parlant d'una competència municipal, clarament municipal segons el nostre Estatut.

Em sembla que no val gaire la pena parlar dels articles 119.3 i 120.2, els que parlen de prestacions personals i de transports, perquè la discriminació que diu el Consell Consultiu entenem que no hi és, entenem que no són inconstitucionals; en tot cas,

algú ho ha dit, potser sí que són obsolets, aquests articles, però no inconstitucionals. Té el raó el senyor Pujol quan diu que, a vegades, val més el Tribunal Constitucional que no les mobilitzacions, sobretot per a un tema com aquest no tindria massa sentit; estem parlant, em penso —els senyors i les senyores diputades que hagin analitzat la Llei—, de prestacions personals i de transports, que són coses que em sembla que en aquest moment, pràcticament cap ajuntament de Catalunya està utilitzant, encara que continua figurant en tots els textos d'aquest tipus. I entrariem ara en un segon bloc que jo em penso que és el tema de fons, el tema més important que està en qüestió, o que preocupa més...

El Sr. PRESIDENT : Li queden dos minuts, eh! per a aquest segon bloc.

El Sr. GIBERT : —procuraré... em penso que amb dos o tres minuts, senyor President— ...que són els articles 39.1, 115, 116, 126, 127, Addicionals Onzena, Dotzena i Catorzena, i també, per connexió o per similitud, el 124.4, 133.2, 134.2, 136.1 i Addicional Cinquena, que són el tema de fons, perquè es plantegen qui fixa els criteris de distribució de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, què passa amb els recàrrecs provincials, quin és el finançament de les comarques, quina és la redistribució interna de competències i recursos. Per tant, el tema de fons, em sembla.

I, això dels recursos al Tribunal Constitucional està bé, sobretot mentre es mantingui aquest acord general d'acatar les sentències, que és saludable democràticament; el que passa és que potser —i sembla que potser no hi ha tan interès com hi havia temps enrere quan es presenten recursos, potser una mica per saturació— hi ha coses que no es poden resoldre; hi ha problemes polítics que no es poden resoldre amb interpretacions jurídiques que faci el Tribunal Constitucional. I aquí hi ha un problema, ja el reconeixem aquest problema; hi ha un problema, i és que el bloc constitucional, a l'article 142 de la Constitució i a l'article 48.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya hi ha una ambigüitat, una ambigüitat, probablement, que és que hi ha una relació de causa-efecte entre la voluntat de consens i, per tant, la dificultat de fer determinades concrecions, i això crea un problema, el problema existeix; un problema que, segurament, no es pot pretendre resoldre sobre la base de veure qui corre més a legislar; perquè el que passa és que aquests criteris no queda fixat qui els estableix, en el bloc constitucional no queda fixat, i aquesta és la qüestió. Jo dic que no es pot pretendre resoldre sobre la base de veure qui corre més, que és potser una mica el que ha passat en fer, en aquest Parlament, la Llei Municipal i de Règim Local, l'article 178.a), i, en part, en aquesta mateixa Llei que, en funció d'interpretacions diferents, evidentment, legisla una administració i legisla una altra administració.

Jo penso que no és ni tan sols aconsellable que aquest tema es confiï a la decisió del Tribunal Constitucional, i voldria fer entorn d'això dues o tres consideracions molt breus : una primera és que creiem que no són inconstitucionals perquè —ja ho he dit— el bloc constitucional no es defineix sobre això, per tant, difícilment es podrà pronunciar amb claredat el Tribunal. Una segona consideració és que ja ho té sobre la taula, ja ho té sobre la taula : l'article 178.a) de la Llei Municipal i de Règim Local està recorregut pel Govern central i l'article 410.2 del text refós del Règim Local del 86 està recorregut per aquest

Parlament. Curiosament no ho estan els 394.2 i el 413.1, que afecten també aquests problemes, només es va recórrer una part en aquell moment, avui es pretén recórrer tot. Però, la veritat, és que ja ho té sobre la taula el Tribunal Constitucional i, per tant, l'aportació que hi fem és petita, és una mica supèrflua, des d'aquest punt de vista.

Després hi ha..., dic que no era aconsellable perquè hi ha un risc : miri!, difícilment la sentència del Tribunal Constitucional serà massa favorable, perquè, basant-se en aquesta ambigüitat que fa difícil de resoldre un problema polític, que no jurídic, però s'han d'agafar, lògicament, amb les bases jurídiques, i, més aviat abonen les tesis del Govern central, indistintament que ens agradin o no, l'abonen l'article 142 de la Constitució, el 149.1.18 i el 141.1.14, com també reconeix el Dictamen del Consell Consultiu quan diu que reconeix que aquests articles emmarquen fortament el paper de la Generalitat, és a dir, el que podríem anar a buscar, amb molta sort i una interpretació molt generosa del Tribunal Constitucional, és un cert marge en aquest tema.

I després val la pena de dir també que l'article 43 de la Llei Comarcal —i això sí que s'ha dit aquí i em sorprèn—, que és el que fixa i determina els ingressos de les comarques, no preveu la participació directa de les comarques en els ingressos de l'Estat —l'article 43 no preveu la participació directa de les comarques en els ingressos de l'Estat—, sinó que ho enfoca, entenc, més la llei comarcal com un problema de redistribució interna de competències més recursos d'aquestes competències, en tot cas, però no preveu la participació directa.

Per tot això, crec que el problema és polític, entenc; hi va haver, em sembla a mi, una precipitació, per part d'alguns grups de la Cambra, a rebutjar una determinada formulació de desencallar aquests problemes, una formulació federal, i no estic parlant de la formulació exacta del PSC, sinó com a via de desblocatge d'aquesta i altres qüestions, de fer un salt qualitatiu en el procés autonòmic, amb un model, amb un projecte polític, amb una jugada llarga, que diria el senyor Subirà, que no consisteixi estrictament a rondinar, anar tirant i regatejant, perquè aquesta no és l'autèntica solució; i, fins i tot, em sembla que cal reconsiderar, per la via del consens, aspectes de l'organització territorial interna de Catalunya, perquè són problemes que vostès comencen a conèixer que existeixen. Tots aquests problemes no els resoldrà, perquè no els pot resoldre, el Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gibert. Prego al Grup parlamentari Popular que em faciliti la nota dels articles de què vol votació separada.

El Sr. CURTO : Senyor President és molt breu : els articles 124, 126, 127, 130.2 i la Disposició Addicional Onzena.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Disposició Addicional...

El Sr. CURTO : Onzena.

El Sr. PRESIDENT : Farem tres votacions : la primera serà d'aquests articles de què el Grup Popular ha demanat votació separada.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que hi estiguin d'acord que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El recurs contra aquests articles ha estat aprovat per 75 vots

a favor, 25 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació els articles en els quals hi ha coincidència entre una i altra proposta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El recurs contra aquests articles ha estat aprovat per 76 vots a favor, 24 en contra i cap abstenció.

Votem a continuació els articles proposats pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, que no coincideixen amb els

que anteriorment hem votat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El recurs contra aquests articles ha estat aprovat per 76 vots a favor, 26 en contra i cap abstenció.

Per consegüent, s'ha assolit la majoria absoluta contra tots els articles proposats.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia.)

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquentenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIO DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governadors de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Sauret i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir/xeu al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona